

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

16

Ο ΠΕΡΕΘ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ
ΤΗ... ΝΑΓΙΑ!

Ο ΠΕΡΕΘ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗ... ΝΑΓΙΑ!

Τὸ μυστήριον
τοῦ Ζορρό

ΩΣ ὅμως ὁ βαρειαὶ τραυματισμένος Ζορρό τῆς Ζούγκλας, μὲ ἓνα ἐλόκληρο ἰνδιάνικο βέλος στὴ μέση τοῦ στήθους του, βιρέθηκε στὸ κρεβάτι του χωρὶς νὰ ἔχη ἀπολύτως τίποτα ὅταν ἔφτασε στὴν Ἀθιέντα ντέλ Σὸλ, ὁ Περὲθ —ἀφοῦ ὅλοι ξέρουμε ὅτι ὁ Ζορρό καὶ ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελάρο ἀποτελεῖ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο; (*)

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Ο ΖΟΡΡΟ ΤΙΜΩΡΕΙ».

Αὐτὸ τὸ μυστήριον γιὰ νὰ ἐξηγηθῆ, πρέπει νὰ διηγηθῆ κανεὶς τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους.

Πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε στὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο καὶ στὸν Πάντισο Γίγαντα, τὴν ὥρα ποὺ αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι παίρνουν μὲ τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερον τοῦ Ζορρό τὸν ἰδιοκτήτη του, ἀναίσθητο ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα ποὺ ἔχει χάσει καὶ τὸν γλυτώνουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐξαγριωμένου Περὲθ, ποὺ ἔχει φάει τὴ ζούγκλα μὲ τὸ κουτάλι γιὰ νὰ τὸν βρῆ!

Λοιπὸν ὅταν τὸ ἐκπληκτικ-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

κὸ Μαῦρο Πουλί ἀπογειώνεται ἤσυχα - ἤσυχα χωρὶς νὰ κἀνη οὔτε τὸν παραμικρὸ θόρυβο, ἀρχίζει νὰ πετόσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν δέντρων καὶ ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντσο Γίγαντας ἀρχίζει πάλι νὰ τρέμῃ ὀλόκερος ὅταν βλέπῃ πόσο... βαθειὰ εἶναι! ἀπὸ κάτῶ ἀπὸ τὰ πόδια τους ἢ ἐπιφάνεια τῆς γῆς!...

Τὸ τιμόνι τῆς ὀδηγήσεως πάει κι' ἔρχεται ἀπὸ τὴ μεγάλη τρεμούλα μέσα στὸ χέρι του.

Τὸ ἐλικόπτερο —κατὰ φυσικὴ συνέπεια, πάει κι' ἔρχεται κι' αὐτὸ καὶ κἀνει περιέργῳ μικρὰ λούπιγκ στὸν ἀέρα σὰν νῶναι μεθυσμένο καὶ κινδυνεύει κάθε τόσο νὰ χτυπήσῃ καὶ στὴν κορυφὴ κα νενὸς δέντρου νὰ γίνῃ ζημία ἢ καὶ δυστύχημα, ὅπως ὁ Πάντσο Γίγαντας δὲν λέει μὲ κανέναν τρόπο νὰ δώσῃ περισσότερο ὕψος γιὰ... εὐνοήτους λόγους...

Ἡ Νάγια ἀναγκάζεται καὶ παίρνει αὐτὴ τὸ τιμόνι ἀπὸ τὰ χέρια του, μ' ὅλο πού θὰ προστιμούσε νὰ περιποιηθῆται τὸν Ζορρό, γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ τὸν κἀνη νὰ συνάλθῃ.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ἐξακολουθεῖ νὰ τρέμῃ καὶ μετὰ πού δὲν κρατᾷ πιά τὸν τιμόνι, παρ' ὅλο πού ἡ Νάγια ὀδηγεῖ παλὺ σταθερὰ τὸ Μαῦρο Πουλί.

Ὁ φόβος του εἶναι τόσοσ πού δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ καμμιά βοήθεια στὸν Ζορρό.

Τὸ βλέμμα του πάει συνεχῶς στὴ Νάγια πού ὑψώνει

ἀκόμα τὸ ἐλικόπτερο γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος συγκρούσεως μὲ κανένα δέντρο.

Βιλέπει τὸ ὑψόμετρο μὲ γουρλωμένα τὰ ματάκια του καὶ κοντεύει νὰ τοῦ ἔρθῃ συγκοπή.

— Καλὲ σύ!, τσιρίζει καταιπρομαγμένος. Θὰ τὸ πᾶς στὰ σύννεφα; Ἐλικόπτερο εἶναι! Δὲν εἶναι σπούτνικ. Ἄν θὲς νὰ πᾶς στὸ φεγγάρι, πὲς μου νὰ κατέβῶ ἐγὼ καὶ τράβα μόνῃ σου!

Ἡ Νάγια δὲν τὸν ἀκούει.

Τοῦ λέει μόνο, ἐνῶ τοῦ κάκου ψάχνει τόση ὥρα μέσα σ' ἐκείνη τὴ θάλασσα τῶν κουμπιῶν καὶ τὸν διακοπτῶν νὰ βρῇ ἐκεῖνο πού θέλει:

— Πού εἶναι ὁ μηχανικὸς πιλότος;

— Τί νὰ τὸν κἀνης; τσιρίζει ὁ Πάντσο Γίγαντας. Αὐτὸς δὲν ξέρει τὸν δρόμο νὰ μᾶς πάῃ σπίτι μας!

— Θέλω νὰ σταματήσω τὸ σκάφος στὸν ἀέρα!

— Ἄ! Ὅλα κι' ἄλλα!, ξεφωνίζει στριγγὰ ὁ καυμένος ὁ Πάντσο Γίγαντας. Τρέλλες δὲν θέλω! Ὅταν εἶναι σταματημένο εἶναι τρισχειρότερα! Παθαίνω ναυτία! Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι ἀκροβάτης ὄρθιος ἐπάνω σὲ σκοινὶ καὶ πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή θὰ γλιστρήσω καὶ θὰ γίνῃ τὸ μοιραῖο. Νὰ μοῦ λείπῃ τὸ βύσσινο!

Ἡ Νάγια εἶναι ἀπελπισμένη.

— Βάλε, καλέ, τὸν μηχανικὸ πιλότο, νὰ σταθῇ τὸ σκάφος!, φωνάζει ἀνήσυχη.

Πρέπει να κάνουμε κάτι για τον Ζορρό! Δεν βλέπεις τα χάλια που έχει; Θες να πεθάνη στα χέρια μας;

— "Όχι!, τσιρίζει με τρόμο ο νάνος. Δεν το θέλω τέτοιο πράγμα! Να με κάψη ή Παναγίτσα!

— Λοιπόν τελειώνει! "Αν δεν σταματήσουμε το ελικόπτερο να δούμε τί μπορούμε να κάνουμε για να τον συνεφέρουμε, θα πεθάνη!

Ο Πάντσο πάει να σκάση. Βρίσκεται στην περίπτωση που τή λένε «μπρός γκρεμός και πίσω ρέμα».

Δεν ξέρει τί να κάνει.

Στο τέλος τούρχεται ιδέα φαινή και λείει:

— Να το κάτσουμε κάτω στη γη, καλέ σύ! Εκεί πέρα μπορείς να του κάνης όσα γιατροσόφια θέλεις!

Η Νάγια όμως λείει γρήγορα και ανυπόμονα:

— "Αν κατέβουμε κάτω θα μάς πιάση ο Περέθ!

— Πιο καλά έχω να με πιάση ο σεγιόρ Περέθ, τσιρίζει ο ανοικονόμητος Πάντσο, παρὰ να σκάσω κάτω σαν καρπούζι! Ο μπασκίνας αυτός φωνάζει - φωνάζει και κάνει τον άγριο αλλά κατὰ βάθος μου φαίνεται πως έχει χρυσή καρδιά! Είμαι βέβαιος πως αν σε πιάση έσένα που είσαι καί... νοστιμούλα, θα σου φερθῆ τόσο καλά σαν να ήταν ο... μπαμπάς σου ο ίδιος!

— Πολύ το φοβάμαι κι' εγώ αυτό!, γρυλλίζει η Νάγια με μάτια που άστρά-

φτουν άγρια. Και γι' αυτό προτιμώ να μείνουμ' έδω πάνω!... Δεν έχω καμμιὰ διάθεσι γιά... πατρικὲς τρυφερότητες!... Τί θα γίνη; Θα μου δείξης τον μηχανικό πιλότο ἢ θ' αφήσης τον φίλο σου τον Ζορρό να πεθάνη;

Ο Πάντσο Γίγαντας γουρλώνει τα ματάκια του άπαρηγόρητος.

"Όχι...

Δεν το θέλει καθόλου να πεθάνη ο Ζορρό.

Είναι το τελευταίο πράγμα στον κόσμο που θα μπορούσε να ύποφέρη.

Τον Ζορρό τον αγαπάει, τον θαυμάζει και στα τελευταία είναι ο μόνος άνθρωπος που όσο βρίσκεται κοντά του και του μιλάει, δεν αισθάνεται κανέναν φόβο και νοιώθει ασφάλεια!

Τρέμοντας λοιπόν της δείχνει τον μηχανικό πιλότο πώς λειτουργεί και η Νάγια τον βλέπει άμέσως σε κίνησι.

Το Μαύρο Πουλι σε λίγα δευτερόλεπτα έχει μείνει μετέωρο στον άέρα, ακίνητο πάνω από τις κορυφές των αϊωνόβιων δέντρων της παρθένας και άδιαπέραστης ζούγκλας του Άμαζονίου.

Ο Πάντσο για να μη βλέπη κάτω και τον πιάνει η ναυτία του, ξαπλώνει ανάσκελα στη θέση του πιλότου και κυττάζει προς τα επάνω ενώ συγχρόνως ενώνει τα χέρια στο στήθος του και αρχίζει να προσεύχεται γεμάτος άπελπισία και κατάνυξι:

— "Ω, Μαντόνα μία! Βά-

στα καλά μην έρθουμε κάτω.
"Αφησέ μας λίγη ώρα να σου κρατάμε αυτόν τον μικρούτσικο χώρο από τον ουρανό σου. Παραιτούμεθα από κάθε δικαίωμα που θα μάς προσφέρει τυχόν... ένοικιοστασιακός νόμος και θα ξεκινήσουμε για το σπίτι έτσι και ανοίξουνε τὰ μάτια αυτού του φουκαριάρη του Ζορρού!... Κάνε να τ' ανοίξη τὸ γρηγορώτερο, Μαντόνα μία, γιατί όσο πιο γρήγορα συνέλθει, τόσο γρηγορώτερα θα σου ἀδειάσουμε και τὴ γωνιά!

Τὴν ώρα που ὁ Πάντσο Γίγαντας κάνει αὐτὴ τὴν πρωτάκουστη και ἐξωφρενικὴ προ

σφυχή, ὁ Ζορρὸ ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. σιγὰ - σιγὰ μὲ τις στοργικὲς περιποιήσεις τῆς Νάγιας μὲ τὸ Βέλο...

Τὰ χεῖλια του κινιῶνται σὰν νὰ θέλη νὰ μιλήσῃ ἀλλὰ καμμιά λέξι δὲν βγαίνει ἀνάμεσά τους, τόσο δυνατὰ πὺ νὰ τὴν ἀκούσῃ ἢ κοπέλλα πὺ εἶναι σκυμμένη δίπλα του.

Ἡ κοπέλλα τοῦ στάζει λίγο δροσερὸ νερὸ στὸ στόμα και τοῦ δροσίζει και τὸ μέτωπο.

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς ἀνοίγει τὰ μάτια του...

Τὰ βλέφαρά του τρεμοπαίζουν για λίγο και εἶναι φανερό ὅτι ἀκόμα δὲν βλέπει τίπο

Ὁ Ζορρὸ ἀνοίγει τὰ μάτια του...

Ο Έλ Ρέϋ μεταφέρει τόν Ζορρό από τόν υπόγειο διάδρομο

τα ακόμα και τις στιγμές που τὰ μάτια του είναι ανοιχτά...

Σιγά - σιγά επανέρχεται στις αισθήσεις του.

Τέλος καρφώνει τὸ βλέμμα του πάνω στο πρόσωπο τῆς Νάγιας με τὸ Βέλο που σκύβει πάντα ἀπὸ πάνω του γεμάτη στοργή και ἀνησυχία ἀλλὰ και χαρὰ που τὸν βλέπει νὰ ξαναβρίσκη τις αισθήσεις του.

Τὸ χέρι του κάνει μιὰ κίνηση, σὰν νὰ θέλη νὰ τὸ φέρη στο μέτωπό του ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ μικρὴ κραυγὴ τοῦ ξεφεύγει και τὸ πρόσωπό του κάνει μιὰ γκριμά-

τσα πόνου.

— Φρόνιμα!, τοῦ λέει ἡ Νάγια μὲ τρυφερὴ φωνή. Μὴν κάνεις κινήσεις που σου φέρνουν πόνους Ζορρό! Χρειάζεται τέλεια ἀκίνησια γιατί εἶσαι βαριὰ τραυματισμένος. Ὅλα ὅμως θὰ πᾶνε καλά... Δὲν ἔχεις πιά κανέναν φόβο..

Τοῦ μιλάει σὰν νὰ εἶναι γιατρός και νὰ ξέρη ἂν ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἔχει ἢ ὄχι στ' ἀλήθεια φόβο ἀπὸ τὸ τραῦμα του. Τοῦ λέει ὅμως ὅσα τοῦ λέει γιὰ νὰ τοῦ δώση κουράγιο και νὰ τὸν κάνη νὰ μείνη ἤσυχος.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ζορρό παίζει ὀλόγυρα ἀνήσυχο.

Καθώς βλέπει τὸν Πάντσο Γίγαντα νὰ κάθεται ἀνάσκε-
λα στὴ θέσι τοῦ πιλότου, ἀ-
νησυχία ζωγραφίζεται στὰ
μάτια του, ἀκόμα περισσό-
τερη.

— Τί... τί ἔχει... ὁ Πάν-
τσο; ψειλλίζει βραχνά.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ἔτσι
ὅπως κάθεται καὶ καθὼς —
ὅπως εἶναι γνωστό τὸ Μαῦρο
Πουλὶ δὲν κάνει κανέναν θό-
ρυβο ἀπολύτως, ἀκούει τὰ
λόγια τοῦ Ζορρό, μόνο δὲν
μπορεῖ νὰ φανταστῇ πὼς εἶ-
ναι αὐτὸς ποὺ μίλησε, γιὰ
τὸν λόγο ὅτι τὸν φαντάζεται
ἀκόμα λιποθυμισμένον.

Λοιπὸν λέει τῆς Νάγιας μὲ
τὴν τσιριχτὴ φωνή του, χωρὶς
καὶ νὰ στρέψη καθόλου τὸ κε-
φάλι του πρὸς τὸ μέρος της,
γιατὶ φοβᾶται μήπως κουνή-
σῃ ἀπότομα καί... πέσει τὸ
ἐλικόπτερο!

— Καλὲ σύ, Νάγια!...
Πὼς ἔγινε ἔτσι χοντρή ἢ φω-
νή σου; Μπὰς κι' ἔχεις ἀ-
μυγδαλές;

Ἡ κοπέλλα μ' ὅλη τὴν ἀ-
νησυχία της γιὰ τὴν ὑγεία
τοῦ Ζορρό, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν
χαιμογελάσῃ στὴν καινούργια
αὐτή... κοτσάνια τοῦ ἀνεκδιή-
γητου Πάντσο Γίγαντα.

Μαζὶ της ὅμως, χαιμογε-
λάει καὶ ὁ τραυματίας, ποὺ
τὰ ἀστεῖα ἐκεῖνα λόγια τοῦ
ἀμίμητου βοηθοῦ του, εἶναι
ἢ καλύτερη ἀπόδειξις ὅτι δὲν
ἔχει τὸ παραμικρό, ὅπως εἶ-
χε φοβηθῇ τὴν πρώτη στι-
γμή.

— Ποῦ βρισκόμαστε; ρω-
τᾶει σιγὰ - σιγὰ τὴν κοπέλ-

λα ποὺ εἶναι κοντά του κατα-
χαρούμενη καθὼς τὸν ἔχει δὴ
νὰ χαιμογελάει.

— Πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα!
τοῦ ἀποκρίνεται μὲ συγκίνη-
σι ποὺ κάνει τὴ φωνή της νὰ
τρέμῃ ἀνάλαφρα... Πάνω ἀ-
πὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ χτυ-
πήθηκες... Σταιματήσαμε τὸ
ἐλικόπτερο γιὰ νὰ προσπαθή-
σω νὰ σὲ φέρω στὶς αἰσθή-
σεις σου... Τώρα ποὺ ἔγινε
αὐτὸ δὲν μᾶς μένει τίποτ'
ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὀδηγήσωμε
στὴν Κάζα ντὲς Ὀμπρες —
στὸ σπίτι τῶν Ἰσκιων. Ἐκεῖ
θὰ μείνης ξαπλωμένος ὥσπου
νὰ συνέλθῃς ἐντελῶς...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ἀπὸ τὸ
μέρος ποὺ ἐξακολουθεῖ πάντα
νὰ μένη ξαπλωμένος, ἀκού-
γοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λό-
για, συνέρχεται καὶ ζωηρεύει
κάπως.

— Σπίτι μου —σπιτάκι
μου καὶ φτωχοκαλυβάκι μου!
τσιρίζει κατενθουσιασμένος.
Μπρός, παιδιά! Ξεκινᾶμε γιὰ
ἐκεῖ!...

Καὶ πάει νὰ βάλῃ μπρὸς
τὸ ἐλικόπτερο.

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ὁ-
μως τὸν σταματᾶει μουρμου-
ρίζοντας:

— Μιὰ στιγμή, Πάντσο!..

Ὁ νάνος τὸν κυττάζει πα-
ραξενεμένος καὶ γεμάτος κα-
κὰ προαισθήματα, γιατί κά-
θε καινούργια ἰδέα εἶναι γι'
αὐτὸν μιὰ παράτασις αὐτῆς
τῆς... ἐναέριας καταστάσεως
ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου...

— Τί τρέχει, Ζορρέ; τοῦ
λέει κατσούφικα. Θέλεις νὰ
κάνῃς τὸν σταυρό σου; Μὴ

σὲ νοιάζει κι' εἶμαι καλὸς πι-
λότος! Κανείς δὲν θέλει πε-
ρισσότερο ἀπὸ μένα νὰ μὴ
φᾶμε τὰ μούτρα μας!

Ὁ Ζορρό ὅμως τὸν σταμα-
τάει καὶ πάλι καθὼς πάει
γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ ξεκι-
νήση.

— Ὁ Ἔλ Ρέϋ... ψελλίζει
μὲ κόπο.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας γουρ-
λώνει ξανά τὰ ματάκια του.

— Ἔ!... Τί τρέχει μ' αὐ-
τόν; εἶναι πολὺ καλὰ στὴν ὑ-
γεία του καὶ σοῦ στέλνει
τοὺς χαιρετισμούς του καὶ
εὐχὲς γιὰ ταχεῖα ἀνάρρωσι...

— Ποῦ... Ποῦ βρίσκεται;

Ὁ Πάντσο ἀνυπόμονα τοῦ
δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο τὸ ἀ-
πέραντο πράσινο χαλὶ ποὺ ἀ-
πλώνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια
τους καὶ ποὺ φυσικὰ ὁ Ζορρό
δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δῆ ἔτσι ποὺ
εἶναι ξαπλωμένος ἀνάσκελα.

— Στὴ ζούγκλα!, τοῦ
λέει λακωνικά.

Καὶ ἀμέσως ὕστερα ἐτοι-
μάζεται πάλι νὰ βάλῃ μπρὸς
τὸ σκάφος...

Ὁ Ζορρό ὅμως γιὰ μιὰ φο-
ρὰ ἀκόμα τὸν σταματάει:

— Πρέπει... Πρέπει νὰ τὸν
βροῦμε!...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας γίνε-
ται πιὸ ἄσπρος κι' ἀπὸ τὸν
ἀσβέστη.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἀντὶ
νὰ βροῦμε αὐτὸν θὰ βροῦμε
τὸν μπελᾶ μας στὸ τέλος!,
ψελλίζει μὲ ἀγανάκτησι. Κα-
λὲ Ζορράκο!... Ποῦ θὰ τὸν
βροῦμε τώρα αὐτὸν ἐκεῖ ποὺ
ἔχει πάει; Εἶναι τά... δέντρα

μπροστὰ καὶ δὲν φαίνεται κα-
θόλου!

Ὁ Ζορρό παρὰ τοὺς πό-
νους του δὲν μπορεῖ πάλι νὰ
μὴν χαιμογελάσῃ.

Λέει τάχα ἀδιάφορα:

— Γιατὶ δὲν θὲς νὰ ψά-
ξουμε νὰ τὸν βροῦμε, Πάν-
τσο; Δὲν φαντάζομαι νὰ φο-
βᾶσαι!...

Ὁ νάνος τοῦ ἀποκρίνεται
ξερὰ - ξερὰ.

— Δὲν φοβᾶμαι μόνο σκι-
άζομαι!... Παιδάκι μου ἐνδι-
αφέρομαι γιὰ τὴν ὑγεία σου.
Αὐτὸ ναι ὅλο!... Ἔχεις μαῦ-
ρο χάλι καὶ θὲς νὰ ψάξουμε
νὰ βροῦμε τὸν ἄλλον τὸν ψη-
λέα; Ἄσε νὰ συνέλθῃς λιγά-
κι μὲ τὸ καλό!... Ἔχεις και-
ρὸ νὰ κανονίσῃς τὶς ὑποθέ-
σεις σου!

Ὁ Ζορρό ὅμως ἐπιμένει:

— Πρέπει νὰ τὸν βροῦμε
τώρα!, λέει ἀπευθυνόμενος
περισσότερο πρὸς τὴ Νάγια.

Κι' ἐκείνη ὥστόσο παύει
τὸ μέρος τοῦ Πάντσο Γίγα-
ντα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι,
μόνο ποὺ ἐκείνη πραγματικά
μονάχα γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ
μασικοφόρου Τίμωροῦ φοβᾶ-
ται.

— Δὲν νομίζεις πὼς ἔχει
δίκιο ὁ Πάντσο; μουρμουρί-
ζει ἀνήσυχη. Εἶσαι σὲ κακὸ
χάλι... Δὲν ἔχεις δυνάμεις γιὰ
καινούργιες περιπέτειες...

— Πρέπει... ψελλίζει ὁ Ζορ-
ρό. Φοβᾶμαι... πὼς θὰ φύγῃ
μακρὰ... Καὶ τότε... Δὲν θὰ
μπορέσουμε πιά νὰ τὸν βροῦ-
με!... Καὶ δὲν πρέπει νὰ φύ-
γῃ!... Δὲν πρέπει νὰ φύγῃ
πρὶν νὰ τοῦ μιλήσω...

— Μεγάλο μεράκι!, τσιρίζει ο Πάντσο Γίγαντας πικαρισμένος. Τέτοια λαχτάρα δεν ξανάδα άλλη φορά με τα μπιρμπιλωτά μου τα ματάκια. Σώνει και καλά να θέλη να κουβεντιάσει μ' εκείνον τον άχαρο ξυλάρα! 'Ορίστε! 'Αφού επιμένεις, μίλησέ του! 'Από κάτω μας περνάει!...

Και το έκπληκτικότερο όλων σ' αυτή την περίπτωση, είναι ότι ο Πάντσο δεν άστει εύεται!

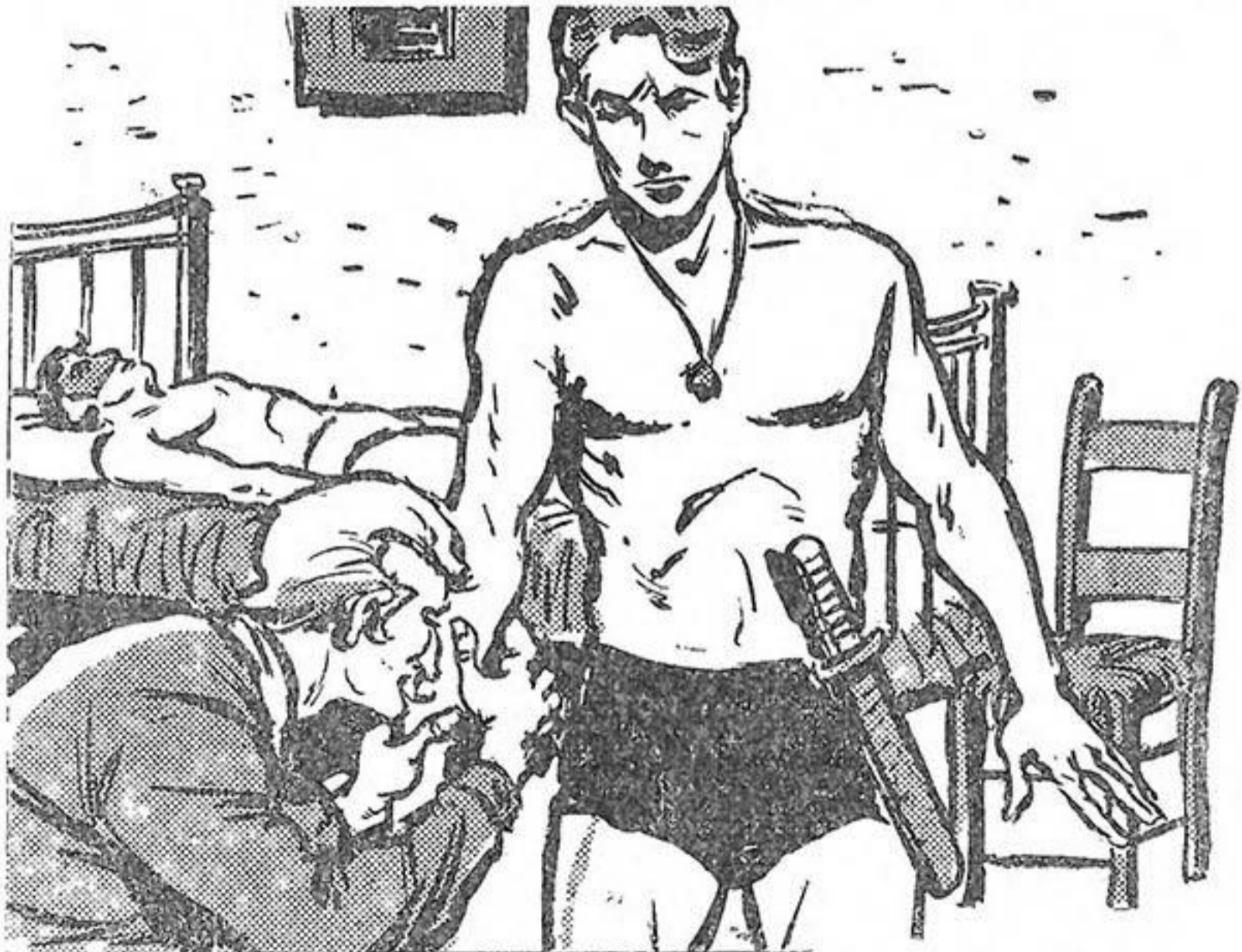
Στ' αλήθεια περνάει από κάτω από το Μαύρο Πουλι εκείνη την ώρα ο 'Ελ Ρέϋ, ο γιγαντόσωμος βασιλιάς της

ζούγκλας!...

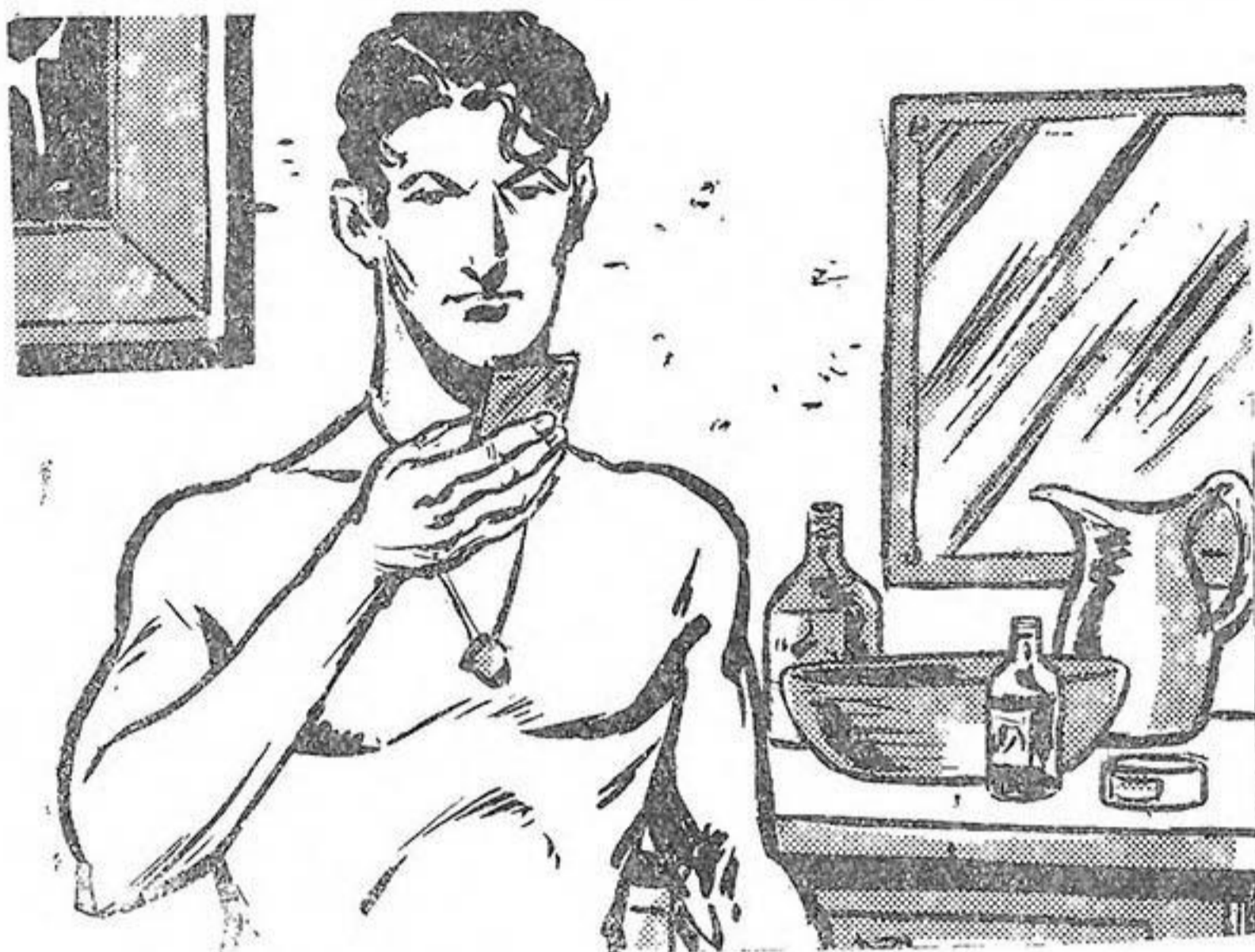
'Ο νόμος τον έχει δὴ τυχαία μιὰ στιγμή που έσκυψε κάτω...

Είναι λίγη ώρα μετά που ο 'Ελ Ρέϋ γύρισε στο μέρος που είχε αφήσει τον τραυματισμένο Ζορρό και δεν τον βρήκε.

Τώρα φεύγει μέσα στο καταπράσινο βασίλειό του κυνηγημένος από τους άντρες του Περέθ, αλλά χωρίς να έχει κανέναν φόβο ότι μπορεί να τον πιάσουν, γιατί εκεί μέσα στη ζούγκλα του 'Αμαζονίου κανείς δεν μπορεί να τον ανακαλύψει όταν θέλη να

'Ο Φερνάντο πέφτει στα γόνατα δακρυσμένος και του άρπάζει το χέρι...

‘Ο ‘Ελ Ρεύ βάφει τὰ μαλλιὰ του μαύρα...

κρυφτῆ ἢ νὰ ξεφύγη...

Μὲ τὰ λόγια τοῦ Πάντσο ἡ Νάγια πετιέται ὀρθὴ καὶ κυττάζει κι’ ἐκείνη καίτω, ἐνῶ ὁ νάνος τσιρίζει κατατρομαγμένος καὶ πάλι:

— Σιγά, μωρή! Τί χοροπηδᾶς ἔτσι; Ποῦ βρίσκεσαι; Σ’τοῦ παιποῦ σου τ’ ἀμπέλι; Θὰ τό... μπατάρης!

Ἡ Νάγια ὡστόσο δὲν τὸν ἀκούει.

Βλέπει πῶς ὁ Πάντσο Γιγαντα δὲν ἀστειευόταν λέγοντας ὅτι ὁ ‘Ελ Ρεύ περνᾷ καίτω ἀπὸ τὸ Μαῦρο Πουλί.

Σκύβει λοιπὸν καὶ τοῦ φωνάζει καὶ σὲ λίγο ὁ ξανθὸς γίγαντας βρίσκεται ἐκεῖ πάλι

μαζὶ τους καὶ ξεκινοῦν ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴν Κάζα ντὲς ‘Ομπρες...

Στὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας φαίνεται περίεργο ποῦ ὁ ‘Ελ Ρεύ τοὺς ἀκολουθεῖ χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση...

Δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ μὲ τὸν νοῦ του στὴν ἀριχὴ ὅτι ὁ δίδυμος ἀδερφός του ἔχει μάθει τὸ τρομερὸ μυστικὸ τῆς συγγενείας του...

Κι’ ἄμωσ σιγά - σιγά ἀρχίζει νὰ τὸν καταλαβαίνει...

‘Ο τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὸν κυττάζει, δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ὅπως τὶς ἄλλες φορὲς ποῦ ξαναἰδωθήκανε...

Στὰ μάτια του δὲν ὑπάρ-

χει πιά τὸ μῖσος...

Κάτι σὰν τρυφερότητα πιάει νὰ φανῆ στιγμῆς - στιγμῆς, πού ὕστερα ἀμέσως χάνεται πάλι κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς ἀδιαφορίας πού θέλει νὰ δείξῃ ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας.

Στὴ συνέχεια τὸ ὑπέροχο Μαύρο Πουλὶ φτάνει στὴν ἄκρη τῆς ζούγκλας μέσα σὲ ἐλάχιστα λεπτὰ τῆς ὥρα.

Ἡ Νάγια μὲ μάτια δακρυσμένα —ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνονται κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ βέλο τῆς— καθὼς βλέπει νὰ ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, προτείνει στὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας νὰ μείνῃ μαζί του στὸ σπίτι τῶν Ἴσκιων, γιὰ νὰ τὸν περιποιηῖται πού εἶναι πληγωμένος.

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς ὅμως ἀρνεῖται.

Κι' ἐκεῖνος θᾶθελε πολὺ νᾶχε κοντὰ του τὴν ὑπέροχη κοπέλλα πού τόσες φορές τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ, στὶς δύσκολες στιγμῆς πού θὰ περάσῃ.

Δὲν ἔχει δικαίωμα ὅμως νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸ του...

Τὸ Σπίτι τῶν Ἴσκιων εἶναι ἓνα ἐνδιάμεσο καταφύγιο καὶ ἐκεῖ μέσα δὲν θὰ βρῆ τις ἀνάσεις πού εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀνάρρωσί του.

Ἀπ' αὐτὸ πρέπει νὰ μεταφερθῆ στὴν Ἀθιέντα ντὲλ Σόλ, στὸ κτῆμα του, ἀπὸ τὸν ὑπόγειο, μυστικὸ διάδρομο, πού ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ τὴν ὑπαρξί του.

Ἡ κοπέλλα πάλι δὲν ἐπι-

μένει καθόλου, γιὰτὶ καταλαβαίνει πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Ζορρό εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διαφυλάξῃ τὸ μυστικὸ τῆς ταυτότητάς της, ὅπως ἐξ ἄλλου κάνει κι' αὐτὴ ἢ ἴδια...

Θεωρεῖ περιττὸ νὰ τοῦ πῆ καὶ γιὰ τὸν πατέρα τῆς τὸν Περὲθ πού ἔχει βγῆ στὴ ζούγκλα καὶ ψάχνει σὰν λυσσασμένος νὰ τὸν βρῆ γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ...

Βλέπει ὅτι θὰ χρειαστῆ ἀρκετὸς καιρὸς γιὰ τὴν ἀνάρρωσί του ἀπὸ τὸ φοβερό του τραῦμα καὶ ξέρεي πὼς ὡς τότε θᾶχῃ περάσει ὁ μεγάλος θυμὸς τοῦ πατέρα τῆς, πού θὰ ἔχῃ καταφέρῃ νὰ παρηγορηθῆ μὲ τὰ συγχαρητήρια πού θὰ πάρῃ γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ Κουκαράτσα.

Ἔτσι λοιπὸν, τοῦ εὔχεται μόνο περαστικὰ καὶ κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ ἐκπληκτικὸ ἐλικόπτερο, χάνεται μέσα στὴ ζούγκλα καὶ ξαναπαίρνει τρέχοντας τὸν δρόμο πρὸς τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὅπου ἔχει ἀφήσει τὰ ρούχα τῆς, γιὰ νὰ ἀλλάξῃ καὶ ἀπὸ κεῖ νὰ τραβῆξῃ τὸ ταχύτερον γιὰ τὸ σπίτι τῆς θείας τῆς τῆς Καίρμελίτας, μήπως κάνει καινένα τηλεγράφημα ὁ Περὲθ γιὰ νὰ εἶν' ἐκεῖ καὶ νὰ τοῦ στείλῃ ἀπάντησι...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὁ Ἔλ Ρέϋ μὲ τὸν Πάντσο Γίγαντα καὶ μὲ τὸν τραυματισμένον Ζορρό, φτάνουν στὴν Κάζα ντὲς Ὀμπρες.

Ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας λέει κι' ἐκεῖνος πὼς πρέπει νὰ φύγῃ..

Νοιώθει πώς ίσως ο αδερφός του δεν θέλει να φανερώσει την πραγματική του ταυτότητα, που πάντοτε με τόση επιμέλεια κρύβει από τ' μάσκα του...

Αλλά ο μασκοφόρος Τιμωρός έχει άλλη γνώμη.

Ξέρει πώς από τον δίδυμο αδερφό του δεν μπορεί πια να κρύψει το θανάσιμο μυστικό του...

Ξέρει κι' εκείνος πώς οι δυό τους είναι δεμένοι με το τρομερό μυστήριο μερικών διδύμων αδερφών, που έχουν γεννηθῆ κάτω από έναν υπερφυσικό νόμο και μένουν για πάντα δεμένοι στη ζωή και στον θάνατο...

Ξέρει πώς από δώ και πέρα πρέπει να είναι τρομερά προσεκτικός...

Αν τύχη και σκοτωθῆ αυτός, την ίδια στιγμή θὰ πεθάνη κι' ο Έλ Ρέϋ ὅπως ἂν σκοτωθῆ ο Έλ Ρέϋ, την ίδια στιγμή θὰ πεθάνη κι' αυτός.

Δεν επιτρέπεται λοιπόν να υπάρξη κανένα μυστικό ἀπολύτως μεταξύ τους.

Πρέπει και οι δυο να τὰ γνωρίζουν ὅλα - ὅλα ὁ ἕνας γιατὸν ἄλλον, ὥστε να μποροῦν σὲ κάθε περίπτωσι να φροντίζη ὁ καθένας και γιατὸν ἑαυτό του ἄλλα και γιατὴν δεύτερη ζωὴ που ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτόν...

Ὁ Ζορρό λοιπόν παρακαλεῖ τὸν Έλ Ρέϋ να τὸν μεταφέρη ὡς τὸ σπίτι του, ἀπὸ τὸν μυστικὸ διάδρομο τῆς Κάζα ντὲς Όμποες...

Εκείνος δὲν ἀρνεῖται...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Έλ Ρέϋ εἶναι σοβαρό.

Δείχνει πὸς τὸν ἀπασχολοῦν χιλιάδες σκέψεις.

Γιατὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας εἶναι ἠραγματικὰ πολὺ πιὸ εὔκολο να συνηθῆσῃ στὴν ἰδέα τοῦ δίδυμου ἀδερφοῦ που θᾶχῃ ἀπὸ δὼ κι' ἔμπρός.

Σ' ἐκείνου τὴν καρδιά δὲν φύτρωσε καιμιὰ φορὰ τὸ μῖσος...

Αὐτὸν που πρέπει να ἀγαπάῃ και να προστατεύῃ ἀπὸ δὼ κι' ἔμπρός, ποτὲ δὲν ἀποπειροῦσθῆκε να τὸν σκοτώσῃ...

Ποτὲ δὲν πόθησε τὸν θάνατό του...

Ὑστερα ὁ Έλ Ρέϋ εἶχε σκεφθῆ να κάνῃ γυναίκα του τὴ Νάγια μετὸ Βέλο και ἤθελε να μονομαχήσῃ μετὸν Ζορρό γιατὴν ἀγάπη της...

Τώρα οὔτε αὐτὸ δὲν μπορεί να τὸ κάνῃ, ἀφοῦ στὸ κάτω-κάτω και ἡ νίκη του σὲ μιὰ μονομαχία δὲν πρόκειται να τοῦ δώσῃ τίποτε ἄλλο βραβεῖο ἀπὸ τὸν θάνατο!...

Τώρα πρέπει να παραιτηθῆ ἀπ' ὅλα!...

Στὴ θέσι που εἶχε πάρει τὸ μῖσος μέσα στὴν καρδιά του πρέπει να βάλῃ τὴν ἀγάπη!

Στὴ θέσι που εἶχε πάρει ἡ ἀγάπη πρέπει να βάλῃ τὴν ἀδιαφορία!

Τὸ μυαλό του γυρίζει...

Ἡ λέξις «καθῆκον» κυριαρχεῖ σὲ κάθε του σκέψι, καθὼς λίγη ὥρα ἀργότερα ἀπὸ τὰ παραπάνω γεγονότα, κρατᾶει προσεκτικὰ στὰ χέρια του τὸν Ζορρό και τὸν μεταφέρει

στο κτήμα του τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, ἀπὸ τὸν μακρὸ ὑπόγειο διάδρομο, τοῦ ὁποῖου τὴν ὕπαρξι εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος μετὰ τὸν γερο-Φερνάντο ποὺ τὴν μαθαίνει...

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὸν Ζορρό, ἡ κατάστασις του καλύτερεύει μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

Τὸ βότανο ποὺ τοῦ ἔβαλε στὴν πληγὴ ὁ Ἔιλ Ρέϋ, εἶναι στ' ἀλήθεια θαυματουργό.

Πρὶν περάσῃ πολλὴ ὥρα, ἔχει ἀρχίσει καὶ μπορεῖ νὰ μιλήσῃ μὲ μεγαλύτερη εὐκολία καὶ χωρὶς νὰ κουράζεται.

Λέει στὸν ξανθὸ γίγαντα μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του.

Τοῦ ἐξηγεῖ μὲ ὅσο περισσότερη μετριοφροσύνη μπορεῖ, τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ τάξῃ τὴ ζωὴ του στὸ πλευρὸ τῶν δυστυχησμένων καὶ κατατρεγμένων...

Τοῦ λέει πῶς ὁ ὄρκος ποὺ ἔχει δώσει τὸν ἀναγκάζει νὰ συνεχίσῃ κι' ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς τὸ ἔργο ποὺ ἔχει ἀναλάβει, γιὰτὶ ὅλοι οἱ ἀδύνατοι ἄνθρωποι τῆς περιφέρειᾶς τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου ἔχουν τὴν ἀνάγκη του...

Μόνο ποὺ τώρα πρέπει νὰ ρωτήσῃ κι' αὐτὸν —τὸν Ἔιλ Ρέϋ— ἂν συμφωνῇ νὰ συνεχίσῃ νὰ προσφέρῃ τὴ βοήθειά του στοὺς κατατρεγμένους, γιὰτὶ τώρα εἶναι γνω-

— Ἄμα ὁ καθένας παρασταίνει τὸν Νόμο τί θὰ γίνῃ ὕστερα;

— 'Εν ὀνόματι τοῦ Νόμου, βγάλε τόν... φερετζέ!

στον καὶ στοὺς δύο τους πὼς ἂν πάθῃ τίποτα, τὶς συνέπειες θὰ τὶς ὑποστῆ καὶ ὁ ἄλλος...

Ὁ "Ελ Ρεϋ χαμογελάει πικρόχολα σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ἡ ζωὴ ποὺ κάνω εἶναι ἐπίσης ριψοκίνδυνη σὰν τὴ δική σου, Ζορρό!, λέει μὲ ἀπάθεια. Κι' ἐγὼ μπορεῖ νὰ σκοτωθῶ κάποια στιγμή καὶ νὰ σὲ τραβήξω κι' ἐσένα στὸ θάνατο... Ὅσο γιὰ σένα κι' ἂν πεθάνῃς καὶ μὲ πάρῃς μαζί σου, θὰ μοῦ προσφέρῃς ἐκδούλευσι!...

Ὁ Ζορρό δὲν ἀποκρίνεται.

Καταλαβαίνει πὼς κάποια μεγάλη πίκρα κρύβεται στὴ

ζωὴ τοῦ "Ελ Ρεϋ γιὰ νὰ μιλήσῃ ἔτσι...

Ὑποπτεύεται κιόλας πὼς ἢ πίκρα τοῦ αὐτῆ ἔχει κάποια σχέσι μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴ Νάγια...

Ἐλπίζει ὅμως πὼς μὲ τὸν καιρὸ θὰ βροῦν τρόπο νὰ διορθωθοῦν ὅλ' αὐτὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν λέει τίποτα...

Μόνο σὰν φτάνουν στὴν Ἀθιέντα ντὲλ Σόλ, ὁ μόνος ποὺ μαθαίνει καὶ πάλι τὴν ἀλήθεια, εἶναι ὁ ἀφοσιωμένος γέρο - Φερνάντο.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ πατέρα τοῦ Δὸν Πάμπλο ἀπὸ τότε ποὺ χάθηκε στὴ ζούγκλα ὁ

δεύτερος γυιός του κυρίου του.

Ἡ στιγμή που ὁ γερο-Φερνάντο πρωτοβλέπει μέσα στο δωμάτιο του Δὸν Πάμπλο τὸν Ἔλ Ρέϋ εἶναι συγκινητική, γιατί ὁ ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης ἀναγνωρίζει μὲ τὴν πρώτη ματιά τὸν ξανθὸ γίγαντα τῆς ζούγκλας!

Μ' ὄλο που βλέπει τραυματισμένο τὸν ἀφεντικό του, πᾶνω στὸ κρεβάτι του, που τὸν ἔχει ξαπλώσει ὁ δίδυμος ἀδερφός του, πέφτει στὰ γόνατα μπροστὰ στὸν Ἔλ Ρέϋ.

Τὰ μάτια του γεμίζουν μονιμῶς μὲ ἱρυάκια ὀλόκληρα δακρῶν!

Τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι μὲ τὸ γέρικο χέρι του που τρέμει ἀπὸ συγκίνηση καὶ τὸ γεμίζει μὲ φιλιά...

Ὁ γίγαντας τὸν παρατηρεῖ σαστισμένος καὶ στενοχωρημένος.

Ὁ Δὸν Πάμπλο ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου του πους κυττάζει χαμογελῶντας συγκινημένος.

— Ὁ Φερνάντο σὲ γνώρισε, Κάρλος!, λέει στὸν Ἔλ Ρέϋ μὲ φωνὴ που τρέμει ἀνάλαφρα.

— Κάρλος!, ψελλίζει ὁ γίγαντας τῆς ζούγκλας παραξενεμένος. Τί θὰ πῆ αὐτό; Μήπως... Μήπως εἶναι τ' ὄνομά μου;

— Ἀκριβῶς!... Εἶναι τ' ὄνομά σου! Κάρλος Ντελόρο.

— Κάρλος Ντελόρο!, ψελλίζει μὲ παράξενα συναισθήματα στὴν ψυχὴ του ὁ γίγαντας.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο ξαναλέει:

— Ἔχω ἀκουστὰ τ' ὄνομα: Πάμπλο Ντελόρο!... Ἡ φήμη του ἔχει φτάσει ὡς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ζούγκλας... Λένε πῶς εἶναι ἓνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, που ἔχει σκορπίσει ὀλόκληρες περιουσίες γιὰ νὰ συνδράμη τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς κατατρεγμένους!... Πάμπλο Ντελόρο!... Ὁ δίδυμος ἀδερφός μου!... Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό μου!...

Ὁ Φερνάντο ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πεσιμένος στὰ γόνατα μπροστὰ στὸν Ἔλ Ρέϋ.

Κρατᾶει τὸ χέρι του κι' εἶναι πνιγμένος στὰ κλάματα.

Ἡ συγκίνησίς του εἶναι τόσο μεγάλη που δὲν μπορεῖ ν' ἀρθρώσει λέξι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κἀνη οὔτε μιὰ κίνηση.

Ὁ Δὸν Πάμπλο μουρμουρίζει:

— Ὁ Φερνάντο θὰ σοῦ δείξη τὰ ἀπέραντα κτήματά μας τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ! Θὰ δείξη στὸν χαμένο του κύριο που ξαναβρίσκει, τὰ ράντσα, τὰ κτίσιματα, τοὺς σταύλους, τὰ βοσκοτόπια που μᾶς ἀνήκουν, τὸ ποτάμι που περνᾶει ἀνάμεσα — ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν ἀκόμα ἰδιοκτησία τῶν Ντελόρο καὶ τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι δικὰ σου!

— Δικὰ μου!, λέει ὁ Ἔλ Ρέϋ συνοφρυωμένος καὶ μὲ τὸν συνηθισμένο ἄγριο τρόπο του.

— Βέβαια δικὰ σου, Κάρ

λος!... Είσαι γυιός του πατέρα μας όσο κι' εγώ!... 'Ημισή περιουσία είναι δική σου!

‘Ο λευκός γίγαντας που έχει ζήσει ολόκληρη τή ζωή του μέσα στην παρθένα ζούγκλα, ξεσπάει στα γέλια.

— Δέν μου χρειάζεται έμένα καιμιιά περιουσία!, λέει ταραγμένος μετά από τὰ νευρικά γέλια του. Έμένα τὸ σπίτι μου και τὰ βασίλειό μου είναι ή ζούγκλα του Άμαζονίου! Σ' αυτό άρχισα και σ' αυτό θά τελειώσω τή ζωή μου!... Τίποτα δέν μπορεί νά με τραθήξη μακρὰ από τή ζούγκλα!... Είμαι δικό της παιδί!...

‘Ο γερο - Φερνάντο ύψώνεται μπροστά του μ' έναν έπιβλητικό, αλλόκοτο τρόπο.

— Δέν είσθε παιδί καιμιιάς ζούγκλας, πατράν!, λέει έπίσημα. Είσθε παιδί του μακαρίτη του Δόν Ντελόρο και αδερφός του Δόν Πάμπλο Ντελόρο!... Κι' εγώ είμαι ό πιστός και άφοσιωμένος μέχρι θανάτου ύπηρέτης σας, ό φτωχός Φερνάντο, που αυτή ή στιγμή είναι ή πιό εύτυχισημένη τής ζωής μου!

.. ‘Ο Έλ Ρέυ σφίγγει τήν καρδιά του.

‘Ολα αυτά τόν έχουν συγκινήσει πάρα πολύ.

‘Η φωνή του αίματος είναι προμερὰ δυνατὸ συναίσθημα και είναι πολύ δύσκολο νά καταφέρη κανείς νά τής αντίσταθῆ.

‘Ωστόσο, ό λευκός γίγαντας τής ζούγκλας καταλαβαί

νει πὼς δέν έχει καιμιιά θέσι εκεί μέσα...

Δέν ξέρει οὔτε καν πὼς νά φερθῆ εἰς τούς ανθρώπους όταν βρεθῆ ανάμεσά τους...

Λέει:

— ‘Ο αδελφός μου έχει τὸ πρόσωπό του κρυμμένο με χρυσή μάσκα... Κανείς δέν ξέρει πὼς ό Ζορρό και ό Δόν Πάμπλο Ντελόρο είναι ένα και τὸ αὐτὸ πρόσωπο! ‘Ο Έλ Ρέυ έχει φανερώσει τὸ πρόσωπό του!... Δέν μπορεί νά παρουσιασθῆ πουθενά και νά διεκδικῆ περιουσίες!... ‘Ο σενιάρ Περὲθ θά τὸν συλλάβη και θά τὸν ρίξη στη φυλακή όταν τὸν δῆ μπροστά του!..

‘Ο Φερνάντο τὰ χάνει και δέν ξέρει τί νά πῆ στον χαμένο κύριό του που ξαναβρίσκει.

Γυρίζει και ρίχνει μιὰ ματιὰ στον Δόν Πάμπλο σὰ νά ζητάη από αὐτὸν βοήθεια για νά αποστομώσει τὸν Κάρλος Ντελόρο...

‘Ο Πάμπλο όμως κι' εκείνος δέν ξέρει τί νά πῆ σ' αὐτὴν τὴν τελευταία δικαιολογία του αδελφού του.

Εἶναι πράγματι πολὺ σοβαρὸ αὐτὸ που έχει πῆ.

Εἶναι αδύνατον νά έμφανισθῆ στην Άθιέντα ντελ Σόλ, τουλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν που θεωρεῖται εκτὸς νόμου, ό πως και ό θρυλικὸς Ζορρό τής Ζούγκλας...

‘Αλλά...

Τὴν τελευταία στιγμή κάτι έρχεται νά συμμαχήση με τὸν Δόν Πάμπλο που θέλει νά πάψη ό δίδυμος αδελφός

Τὰ ρούχα της ἔχουν γίνει ἄφαντα!

του νὰ εἶναι μόνο ἓνας ἀγρι-
άνθρωπος πὺ γυρίζει στὶς ἀ-
πάτητες ζουγκλές...

Κι' αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι μιὰ
ιδέα πὺ ὁ ἴδιος ὁ "Ἐλ Ρέϋ
τὴ δίνει στὸν ἴδιο τὸν Δὸν Πά-
μπλο, λέγοντας:

— 'Αφοῦ δὲν μπορῶ νὰ ἐμ-
φανισθῶ, καλύτερα νὰ μείνω
ἐκεῖ πὺ βρίσκομαι καὶ τώρα.
Εὐτυχῶς δὲν ἔχω καμμιά ἀν-
τίρρησι γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν
ὁποῖον διαχειρίζεται τὴν πε-
ριουσία μας ὁ ἀδελφός μου!
Μόνο... "Αν καμμιά φορά, Δὸν
Πάμπλο, χρειαστῆς τὴν βοή-
θεια τοῦ "Ἐλ Ρέϋ, ξέρεις πὺ
θὰ μὲ βρῆς καὶ εἶσαι ἱκανὸς
νὰ μὲ συναντήσης γρήγορα!

Ὁ Φερνάντο λέει ἱκετευτι-
κὰ στὸν Δὸν Πάμπλο:

— Μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ ξα-
ναφύγη, πατρόν!

Ὁ "Ἐλ Ρέϋ φαίνεται νὰ διὰ
ζεται...

'Αποφεύγει ἀκόμα καὶ νὰ
κυττάξῃ μέσα ἰστὸ δωμάτιο
καὶ σὲ ὅ,τιδήποτε βρίσκεται
ὀλόγυρά του.

Μοιάζει νὰ φοβᾶται ὅτι
μπορεῖ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ
τὸ περιβάλλον αὐτοῦ τοῦ σπι-
τιοῦ πὺ μπορούσε νὰ ἦταν
δικό του...

Φοβᾶται μήπως σκλαβώσῃ
τὴν καρδιά του.

Λέει γρήγορα - γρήγορα:

— Νὰ προσέξῃς μονάχα τὸν
σενιὸρ Περέθ, Δὸν Πάμπλο!

Ἐκεῖνος ἀνατινάζεται πα-
ραξενεμένος.

Ἡ ιδέα πὺ ἀναφέραμε πα-
ραπάνω, αὐτὴ τὴ στιγμὴ καρ-
φώνεται στὸ μυαλό του καὶ
λέει ἀνυπόμονα:

—Νὰ προσέχω τὸν Περὲθ;
Δὲν καταλαβαίνω γιατί μου
τὸ λές αὐτό, ἀδελφέ μου...

— Ὁ Περὲθ εἶδε τὸν Ζορ-
ρὸ τῆς Ζούγκλας τραυματι-
σμένο μὲ ἓνα βέλος καρφωμέ-
νο στὸ στήθος!, λέει ὁ λευκὸς
γίγαντας. Πρέπει λοιπὸν τώ-
ρα ἐσύ νὰ προσέξης νὰ μὴν
μάθη ὁ Περὲθ πὼς ἔχεις ἓνα
τραῦμα στὸ ἴδιο μέρος ὡς-
που νὰ ἐπουλωθῆ τελείως!...

Ὁ Δὸν Πάμπλο χαμογε-
λάει παράξενα, καθὼς βλέπει
τὸν "Ελ Ρέϋ νὰ κατευθύνεται
πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ μυστι-
κοῦ ὑπογείου διαδρόμου.

— Μιὰ στιγμή, Κάρλος!,
τοῦ λέει μιλῶντας του ἐπίτη-
δες συνεχῶς μὲ τὸ πραγμα-
τικό του ὄνομα, γιὰ νὰ τὸν
κάνη νὰ συνηθίσῃ στὴν ιδέα
πὼς ἔτσι τὸν λένε στ' ἀλή-
θεια....

Ὁ "Ελ Ρέϋ κοντοστέκεται.
Γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει
ἀπορημένος.

Ρωτάει:

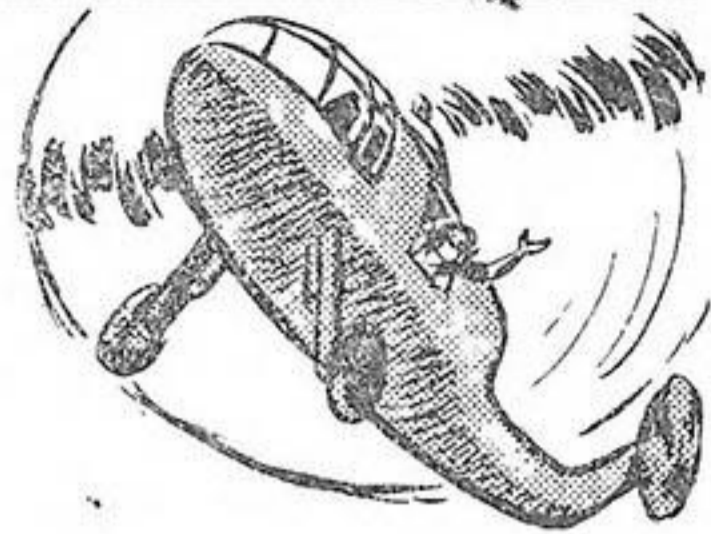
— Τί συμβαίνει;

Ὁ Δὸν Πάμπλο κουινάει πι-
κρόχολα τὸ κεφάλι του.

— Ἐχω ὑποχρέωσι νὰ
σοῦ τὸ πῶ, Κάρλος!, μουρ-
μουρίζει. Ἄν μὲ κρεμάσουν,
τὴν ἴδια στιγμή θὰ πεθάνης
κι' ἐσύ!... Ἄν φύγης, τώρα,
ὁ Περὲθ θὰ μὲ συλλάβῃ ὁ-
πωσδήποτε καί... ἡ ζωὴ μας
θὰ τελειώσῃ στὴν κρεμάλα σὲ
λίγες μέρες!...

Ὁ "Ελ Ρέϋ γίνεται κατά-
χλωμος.

Δὲν καταλαβαίνει ἀκριβῶς
τί νὰ θέλῃ νὰ πῆ ὁ ἀδερφός
του ἀλλὰ βλέπει πὼς εἶναι

Ἡ Νάγια σκύβει καὶ τοῦ φω-
νάζει...

σοβαρός και είλικρινής...

— Γιατί να σε πιόιση ο Περέθ; λέει με φωνή άβέβαιη. Είναι εύκολο να μη βγής στο δρόμο και να μη σε δη... Κι' αν έρθη στο σπίτι σου, είναι εύκολο να βγής με μια ρόμπα και να δηλώσης πως έχεις κάποια άρρώστεια!... Το βότανο που σου έβαλα στην πληγή σου, κάνει θαύματα! Σε λίγες μέρες θα είσαι έντελως καλά και δεν θ' απομείνει ούτε ίχνος από το τραύμα!...

— Το πιστεύω, λέει ο Δόν Πάμπλο, γιατί ήδη μου έχει κάνει τόσο καλό, που μπορώ και μιλάω εύκολα και δεν πονάω καθόλου πιά!... Άλλα ο Περέθ όπου να'ναι θάρθη έδώ πέρα, αφού λές πως με είδε με το βέλος καιρφωμένο στο στήθος!

‘Ο Έιλ Ρέυ όσο πάει και νοιώθει μεγαλύτερη έκπληξι.

Λέει κάπως ειρωνικά:

— Είναι τόσο σπουδαίος αστυνομικός που θα κατάλαβη ότι είσαι ο Ζορρό και θάρθη κατευθείαν έδώ;

— Είναι όπωσδήποτε έξυπνότερος από ό,τι φαίνεται!, λέει ο Δόν Πάμπλο χαμογελώντας ήρεμα. Το έχει καταλάβει από αρκετόν καιρό ότι είμαι ο Ζορρό της Ζούγκλας!

— Και γιατί δεν σε συλλαμβάνει;

— Δεν έχει αποδείξεις! Είναι όμως πεπεισμένος ότι ο Ζορρό κι' εγώ είμαστε ένα και το αυτό πρόσωπο! Κάθε φορά που συναντιώμαστε στη Ζούγκλα, ή πρώτη του δου-

λειά είναι να πάρη το έλικόπτερό του και να τρέξη έδώ πέρα όσο γρηγορώτερα μπορεί, για να διαπιστώση ότι άπουσιάζω! Δεν ξέρει ότι έχω το Μαύρο Πουλί το όποιο είναι έντελως άθόρυβο και άκόμα δεν το έχει ανακαλύψει ο Περέθ. Ούτε μπορεί να βάλη με το νου του ότι ύπάρχει αυτόγυρο που να μην κάνει καθόλου κρότο!... Έτσι ο καιμένος έχει μπερδευτή!... Κάθε φορά που έρχεται λαχανιασμένος και με βρίσκει στο δωμάτιό μου, παθαίνει κάτι σαν άπρόληξία!...

‘Ο Δόν Πάμπλο σταματάει για μια στιγμή.

Έχει πη πολλά λόγια μαζεμένα και όσο κι' αν είναι καλύτερα, έχει πολύ κουραστή.

‘Ωστόσο κάνει κουράγιο και συνεχίζει:

— Πάντως δεν χάνει το κουράγιο του!... Κάθε φορά την παθαίνει, μα την επόμενη έρχεται πάλι πρέχοντας έστω κι' αν φοβάται πως θα την ξαναπάθη... Το ίδιο θα κάνει και τώρα...

— Λές να έρθη να σε δη; μουρμουρίζει ο Έιλ Ρέυ ανήσυχος.

— Είμαι έντελως βέβαιος ότι θα έρθη!... Άφου όπως λές με είδε με το βέλος στο στήθος, θα είναι κιόλας στον δρόμο με το έλικόπτερό του για την Άθιέντα ντέλ Σόλ!

— Μά... Με την πληγή αυτή στο στήθος, δεν θα μπορέσης να του κρυφτής. Το καλύτερο που έχεις να κάνης

είναι ν' ανέβης πάλι στο Μαύρο Πουλι και να φύγης μακριά! 'Ο Φερνάντο θα του πη πώς έφυγες για ταξίδι!...

'Η ιδέα του 'Ελ Ρέϋ δεν είναι άσχημη...

'Αν δεν είχε περάσει εκείνη ή άλλη ιδέα από το μυαλό του Δόν Πάμπλο, ασφαλώς αυτό θα έκανε και μόνος του μαθαίνοντας ότι ο Περρέθ έρχεται όλοταχώς για να τον βρή...

Τώρα όμως, κάνει πώς ή ιδέα του αδερφού του δεν του αρέσει...

— 'Αν φύγω, λέει του 'Ελ Ρέϋ, ο Περρέθ θα υποψιαστή ακόμα περισσότερο και θα ζητήσει να έρθη να με βρή όπου κι' αν έχω πάει!... 'Αν φύγω στο τέλος θ' ανακαλύψη όπωσδήποτε την αλήθεια.

'Ο λευκός γίγαντας τον κυττάζει παραξενεμένος.

— Και τί άλλο μπορείς να κάνης;

'Ο Δόν Πάμπλο διστάζει μια στιγμή...

Κάνει ότι διστάζει.

Τέλος λέει:

— Μόνος μου τίποτα!... 'Εκτός αν με βοηθήσης εσύ, Κάρλος!...

— Να σε βοηθήσω; Πώς; Δεν καταλαβαίνω τί μπορώ να κάνω σ' αυτή την περίπτωση!...

Ο Δόν Πάμπλο χαμογελάει:

— Θα καταλάβης αμέσως. Σου ζητώ να πάρης τη θέσι μου ώσπου να γίνω έντελώς καλά!... 'Ετσι θα ξεγελαστή ο Περρέθ και θα ξεγελα-

στή μια για πάντα!...

'Ο 'Ελ Ρέϋ γουρλώνει τα μάτια του με άπορία.

— Να πάρω τη θέσι σου; ψελλίζει και κυττάζει τον Δόν Πάμπλο μ' ένα ύφος που δείχνει ότι φοβάται μήπως έχει τρελλαθή ο δίδυμος αδερφός του.

— 'Ακριβώς!, αποκρίνεται ο άρρωστος άτάραχα.

'Ο γέρο - Φερνάντο τον κυττάζει με μάτια που άστράφτουν.

'Εκείνος έχει καταλάβει...

'Ο Γέρος έχει καταλάβει από την αρχή και κυττάζει μια τον έναν και μια τον άλλον τους δυο γίγαντες που έχει μπρός του και σιγά ένα εύτυχισμένο μειδίαμα ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του...

'Ο 'Ελ Ρέϋ ώστόσο κοντεύει να τρελλαθή ο ίδιος.

— Να πάρω τη θέσι σου; ξαναλέει από φόβο μήπως δεν άκουσε καλά την πρώτη φορά. Λες δηλαδή, να παρουσιαστώ εγώ στον σεμιόρ Περρέθ για... Δόν Πάμπλο;

— 'Ακριβώς;

— Καί... εκείνος θα με δη και δεν θα με γνωρίση πώς δεν είμαι ο Δόν Πάμπλο παρά ο 'Ελ Ρέϋ;

'Ο αδερφός του δεν του αποκρίνεται.

'Ο γέρο - Φερνάντο με μάτια που άστράφτουν θριαμβευτικά, φωνάζει:

— Δεν θα σε αναγνωρίση, πατρόν!... Το πρόσωπό σου με το πρόσωπο του Δόν Πάμπλο, είναι όλόιδιο!... Μοιά-

ζετε σαν δυο σταλαγματιές νερό!

— Μὰ εἴστε τρελλοὶ λοιπόν; μουγγρίζει ὁ "Ελ Ρέϋ παραξενεμένος. Ἐγὼ εἶμαι κατάξανθος καὶ ὁ Πάμπλο...

Γιὰ πρώτη φορά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καλὰ - καλὰ, ὁ "Ελ Ρέϋ ἔχει μιλήσει μὲ τὸ μικρὸ του ὄνομα μόνο, γιὰ τὸν ἀδερφό του..

Συγκινημένος καθὼς ἔχει προσέξει αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια ὁ Δὸν Πάμπλο τοῦ λέει:

— Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ βάψῃς ἀμέσως τὰ μαλλιά σου μαύρα!...

Γιὰ μερικές στιγμές ὁ "Ελ Ρέϋ τὸν κυττάζει μαρμαρωμένος.

Αὐτὴ ἡ σκέψι ὡς τώρα οὔτε εἶχε περάσει καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό.

Βλέπει μὲ τρομερὴ ἔκπληξι μὲ μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή, λεπτομέρειες ποὺ καθόλου δὲν εἶχε προσέξει πρὶν...

Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ βάψῃ τὰ μαλλιά του, ὅπως ἔχει πῆ ὁ Πάμπλο, τὸν ἀναγκάζει νὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ μὲ τὸ βλέμμα, τί ἐλπίδες ἐπιτυχίας θὰ ἔχῃ ἕνα τέτοιο ἐπιχείρημα...

Καὶ ἔτσι μόλις τώρα βλέπει κι' ἐκεῖνος γιὰ πρώτη φορά, πράγματα ποὺ οὔτε τοῦ εἶχαν περάσει καθόλου ἀπ' τὸ μυαλό ὡς τώρα νὰ τὰ ἐξετάσῃ...

Βλέπει ὅτι πραγματικὰ ἔχει μιὰ τρομακτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο...

Βλέπει ὅτι ἐπάνω στὸ πρό

σωπό τους δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ ἔχῃ ἔστω καὶ τὴν ἐλάχιστη διαφορά...

Προσπαθεῖ νὰ φανταστῇ τὴ μορφή τοῦ ἀδερφοῦ του μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ τότε βλέπει ἐμπρὸς του τὸ δικό του τὸ πρόσωπο, σαν νὰ κυττάζῃ μέσα σὲ καθρέφτη!

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σιωπηλὸ, ἐξεταστικὸ βλέμμα ποὺ κρατᾶει ἀρκετά, ἔχει παρθῆ καὶ ἡ ἀπόφασις γιὰ τὸ παράτολμο σχέδιο!...

Κι' ἔτσι ὅταν ὁ χοντρο-Περέθ φτάνει στὸ σπίτι τοῦ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο — ὅπως ἤδη ξέρεῖ ὁ ἀναγνώστης — καὶ τρέχει ἀφηνιασμένος ἐπάνω στὸ δωμάτιό του, βλέπει ἔκθαμβος μπρὸς του τὸν ἴδιον τὸν Δὸν Πάμπλο Ντελόρο, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἀμυχή στὸ πελώριο στήθος του, στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ τὸ πρωτὶ ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας εἶχε καιροφωμένο ἕνα ὀλόκληρο ἰνδιάνικο βέλος!...

Καὶ ὁ καυμένος ἀστυνομικός, γιὰ μιὰ φορά ἀκόμα φεύγει μὲ τὴν οὐρὰ κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια γιὰ τὸ "Ελ Χόκλο, βέβαιος καὶ πάλι ὅτι ἐντελῶς ἀβάσιμα πιστεύει γιὰ τὸν Δὸν Πάμπλο πὼς ἔχει κάποια σχέσι μὲ τὸν περιβόητο Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Περέθ

συλλαμβάνει τὴ Νάγια!...

Ο Λ' ΑΥΤΑ ὅμως, ἐννοεῖται, ὡς τὴ στιγμή ποὺ τοῦ ἀνάγγειλαν ὅτι ὁ Ζορρό

τῆς Ζούγκλας ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὰ γύρω χωριά, τιμωρώντας μιὰ σπείρα κακοποιῶν ποὺ εἶχε πέσει στους δύστυχους ἀγρότες καὶ τοὺς λήστευε.

Μόλις ἀκούει τέτοιο πράγμα ὁ Περὲθ, δίνει οὐρλιάζοντας τὶς διαταγές του καὶ σὲ λίγο τό... ταλαίπωρο ἑλικόπτερο τῆς ἀστυνομίας ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲν προλαβαίνει νά... κρυώσει ἢ μηχανή του, παίρνει πάλι μπροστὰ καὶ ξεκινάει γιὰ τὴ Ζούγκλα.

Οἱ συλλογισμοὶ τοῦ σεμιὸρ Περὲθ εἶναι αὐτὴ τὴ φορὰ ὀλόσωστοι — γιὰτὶ ὅπως εἶπε καὶ ὁ Δὸν Πάμπλο, ὁ χαριτωμένος αὐτὸς ἀστυνόμος εἶναι περισσότερο ἐξιπνος ἀπ' ὅ,τι δείχνει στὴν πραγματικότητα.

Καὶ νά, τί συλλογιέται ὁ Περὲθ:

«Ὅσο ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας εἶχε ἓνα βέλος στὸ στήθος τὸ πρῶτ' ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο ἦταν... περδίκι τὸ μεσημέρι, αὐτὸ σήμαινε ὅτι ὁ Ζορρό ἦταν ἄλλος καὶ ὁ Δὸν Πάμπλο ἄλλος...

Ὅταν ὅμως ὁ ἴδιος ὁ Ζορρό ποὺ εἶχε τὸ βέλος τὸ πρῶτ', ἐμφανίζεται τὸ ἀπόγευμα μέσα στὴ Ζούγκλα καὶ τὰ βάζει μ' ἓνα... φόρτωμα παιλιανθρώπων καὶ τοὺς διαλύει, αὐτὸ πᾶει νὰ πῆ ὅτι... κάτι λάκκο ἔχει ἢ φάβα!... Ἡ τό... βέλος ἦταν ψεύτικο... ἢ ὁ Ζορρό ἦταν ψεύτικος... ἢ τὰ μάτια μου κάνανε πουλάκια!

Αὐτὰ ὅμως ὅλα θὰ τὰ ἐξα

κριδῶσω πολὺ γρήγορα!...»

Καὶ τὸ ἑλικόπτερο πετάει πάντοτε πρὸς τὴ Ζούγκλα χαλώντας τὸν κόσμο.

Δὲν ἀργεῖ πάρα πολὺ νὰ φτάση.

Ὁ Περὲθ ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ ποὺ πῆρε στὰ χέρια του ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακά του, ξέρει ἀκριβῶς τὸ μέρος ποὺ ἔγινε ἡ συμπλοκὴ τοῦ Ζορρό μὲ τοὺς ληστὲς καὶ ἔτσι ξέρει ποὺ πρέπει νὰ κατευθυνθῆ ὀλοταχῶς.

Ξέρει: ἐπίσης ὅτι οἱ χωρικοὶ λατρεύουν τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητὴ καὶ ὀρκίζονται στ' ὄνομά του.

Μόλις δοῦν ἀπὸ μακριὰ τὸ ἑλικόπτερό του θὰ προσπαθῆσουν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν κρύψουν.

Κι' ὁ Περὲθ ὅμως ἔχει βάλει τοὺς κατασκόπους του σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ζούγκλας, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὸν αἰώνιο ἀντίπαλό του σὲ μιὰ περίπτωσι σὰν τὴν τωρινή.

Πραγματικὰ ἀπὸ ψηλὰ βλέπουν τὸ χωριὸ στὴν ἄκρῃ τῆς Ζούγκλας, ὅπου ὁ Ζορρό ἐπετέθη ἐναντίον τῶν ληστῶν.

Κατεβαίνουν μὲ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ταχύτητα.

Ὁ πιλότος, φοβισμένος ἀπὸ τὶς ἀγριοφωνάρες τοῦ προῖσταμένου του, κατευθύνει τὸ σκάφος μὲ τέτοια φόρα στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, ὥστε ἡ προσγείωσις γίνεται ἐντυπωσιακὴ:

Οἱ ἀγρότες ποὺ γειμίζουν τὴν πλατεῖα καὶ ποὺ βλέποντας τὸ ἑλικόπτερο νᾶρχεται

είχαν πλησιάσει, τρέχουν κατατρομαγμένοι ν' απομακρυνθούν.

Και δέν έχουν άδικο γιατί όλα δείχνουν ότι τὸ σκάφος τοῦ αποσπάσματος τοῦ Περέθ, θά... καρφωθῆ στή γῆ.

Κι' ὁ ἴδιος ὁ Περέθ γιὰ μιὰ στιγμή γουρλώνει τὰ μάτια του τρομοκρατημένος ἀλλὰ ἀπάνω σ' αὐτό, τὸ ἐλικόπτερο βαστάει ἀπότομα φρένο στὸν ἀέρα ἀπὸ ἕναν ὑπέροχο χειρισμὸ τοῦ πιλότου του καὶ κάθεται κάτω σάν... κλώσσα!...

Ὅλοι ἀναπνέουν μὲ ἀνακούφισι κι' ἀναστενάζουν βαθεία.

Ὁ πιλότος μόνο, ποὺ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς δέν εἶχε καιμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ τέλος ποὺ θά εἶχε ἢ προσγείωσίς του, γυρίζει χαιμογελαστός πρὸς τὸ μέρος τοῦ Περέθ.

— Μείνατε ἱκανοποιημένος ἀπὸ... ταχύτητα, σεγιόρ; τὸν ρωτάει τρομερὰ περήφανος.

Κι' ὁ προϊστάμενός του οὐρλιάζει κατακόκκινος:

— Δέκα μέρες φυλακή, γιατί ριψοκινδύνεψες τὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν τοῦ αποσπάσματος γιὰ νὰ κάνῃς χιούμορ!

— Μά... σεγιόρ!, ψελλίζει σαστισμένος ὁ πιλότος.

Ὁ Περέθ ὅμως εἶναι ἀνένδοτος:

— Δέν ξέρω τίποτα, δέν ἀκούω τίποτα, δέν θέλω νὰ ξαναπῆς λέξι! Εἶπα καὶ ἐλάλησα καὶ ἡ ποινὴ γράφτηκε στὰ πρακτικά!... Τώρα κάντε ὅλοι... πηδηχτὴ κατάβασι, γιὰ νὰ δοῦμε πῶς θὰ βά-

λουμε στὸ χέρι αὐτὸν τὸν ἀρχισατανὰ τὸν Ζορρό!

Οἱ ἀστυφύλακες λοιπὸν τοῦ χοντρο - Περέθ πηδᾶνε πραγματικὰ στή γῆ γρήγορα - γρήγορα καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀστυνόμος τοὺς ἀκολουθεῖ γιὰ νὰ βρεθῆ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνοι κυκλωμένοι ὅλοι ἀπὸ τοὺς χωριάτες, ποὺ χωρὶς πολλές περιστροφές τοὺς πάνε σ' ἐνα μαντρὶ ἀλόγων, ποὺ ἔχουν πεταμένους μέσσα καὶ δεμένους χειροπόδαρα, πέντ' ἔξη λευκοὺς ληστές, ποὺ στὸν σεγιόρ Περέθ δέν εἶναι καθόλου ἄγνωστα τὰ μούτρα τους.

— Σεγιόρ, τοῦ λένε οἱ χωριάτες μὲ δάκρυα στὰ μάτια, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μᾶς μαστίγωσαν καὶ μᾶς βασάνισαν γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσουν νὰ τοὺς παραδώσουμε ὅλες μας τὶς οἰκονομίες... Εὐτυχῶς ποὺ ἔφτασε στήν ὥρα ὁ σεγιόρ Ζορρό καὶ τοὺς συνέλαβε ὅλους καὶ μᾶς τοὺς παρέδωσε — αὐτοὺς ἐδῶ ζωντανούς καὶ ἐκείνους ἐκεῖ κάτω τοὺς δύο, πεθαιμένους, γιατί πήγαν νὰ τὸν πυροβολήσουν!

Ὁ Περέθ ἀλλάζει πέντε χρώματα μὲ ταχύτητα ποὺ ἂν τὴν χρονομετροῦσε κανεὶς, ἀσφαλῶς θὰ ἀποτελοῦσε παγκόσμιο ρεκόρ!

— Τί ἔκανε λέει; γρυλλίζει σάν λυσσασμένο σκυλί. "Α, τὸν ἄτιμο!, "Α, τὸν κανάγια!... Δέν θὰ τὸν πιάσω στὰ χέρια μου αὐτὸν τὸν σατανὰ τὸν σεγιόρ Ζορρό σας;

Μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν κυττάζουν οἱ χωρικοὶ ὀλόγυρα.

— Παιρηγήσατε, σετιόρ! τοιμάει καί τοῦ λέει ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὸ τέλος. Ἐμεῖς ἐννοοῦσαμε πῶς αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ληστὲς εἶναι ποὺ ἐγκλημάτισαν ἀπέναντί μας καὶ ἀπέναντι στὸν Νόμο μὲ τὴ ληστεία πού...

Ὁ Περὲθ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πῆ περισσότερα.

Τὸν διακόπτει μὲ καινούργια τρομακτικὰ γαυγίσματα:

— Τί λές, βρὲ ἡλίθιε; ξεφωνίζει. Ξέρεις, ἄμοιρε, πῶς λέγεται τὸ ἐγκλημα τοῦ καταραμένου αὐτοῦ τοῦ Ζορρό; Λέγεται «ὑπεξαίρεσις τῆς Ἐξουσίας, πλαστοπροσωπείας τῶν ὀργάνων τῆς Τάξεως καὶ φόνος δύο ἀτόμων ἐκ προμελέτης!» Ποινὴ: Θάνατος μὲ «Θῆτα» κεφαλαῖο!

— Μά... ὁ σετιόρ Ζορρό... μᾶς ὑπεράσπισε, σετιόρ!... Ἄν δὲν τοὺς εἶχε σκοτώσει, θὰ μᾶς εἶχαν ληστέψει καὶ μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς σκότωναν!

— Καὶ νομίζεις πῶς ἔχει καιμιὰ σημασία αὐτό, βρὲ κοθῶνι; Ἄν σᾶς σκότωναν οἱ ληστὲς, μετὰ θὰ ἐρχόταν ἡ ἀστυνομία —δηλαδὴ ἐγὼ μὲ τοὺς ἄντρες μου—καὶ θὰ τοὺς συλλαμβάναμε! Ἔτσι λέει ὁ Νόμος πῶς πρέπει νὰ γίνε-ται! Ἄμα ὁ καθένας παρασταίνει τὸν Νόμο, τί θὰ γίνῃ ὕστερα; Ἐπανάστασις! Ἄν ταρσία!... Κίνημα!... Μύλος Τὸ κατάλαβες;

— Μά... μάλιστα, σετιόρ!

— Πάει καλά! Κατάλαβες λοιπὸν πῶς αὐτὸ ποὺ ἔκανε

ὁ Ζορρό νὰ σᾶς σώσει, δὲν ἦταν σύμφωνο μὲ τὸν Νόμο;

— Μάλιστα, σετιόρ!

— Καὶ κατάλαβες πῶς ἀφοῦ ἦταν παράνομο αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ καταραμένος ὁ Ζορρό, πρέπει νὰ τὸν συλλάβω;

— Βεβαίως, σετιόρ!

— Καὶ θὰ μοῦ πῆς λοιπὸν πρὸς τὰ ποῦ πῆγε γιὰ νὰ τρέξουμε νὰ τὸν πιάσουμε;

— Ὁχι, σετιόρ!

Ὁ Περὲθ παραλίγο νὰ πάθῃ ἀποπληξία σ' αὐτὴ τὴν τελευταία ἀπάντησι.

Ἔστερα ἀπὸ τέτοια... κατανόησι ποὺ ἔδειξε ἐκεῖνος ὁ χωριάτης, ὁ χοντρο - ἀστυνόμος εἶχε βεβαιωθῆ πῶς τὸν τούμπανε.

Νά, ὅμως, ποὺ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν κατάλαβε καλὰ τίς προθέσεις τοῦ χωριάτη.

Πρώτη του σκέψις εἶναι ν' ἀπλώσῃ τὰ χοντρόχερά του καὶ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸν λαιμό...

Θυμᾶται ὅμως ἐγκαίρως ὅτι αὐτὸ τόχει κάνει καὶ πολλές ἄλλες φορές μὲ χωριάτες ὁ Περὲθ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχει φέρει ἀποτέλεσμα.

Ἀλλάζει λοιπὸν σκέψι καὶ ἀποφασίζει νὰ φερθῆ περισσότερο πολιτικά.

Παίρνει μελιστάλαχτο ὕφος.

Λέει:

— Καὶ γιατί δὲν θὰ μοῦ τὸ πῆς, καλέ μου ἄνθρωπε, ἀφοῦ τὸ παραδέχεσαι ὅτι κατάλαβες πῶς ὁ ἄτιμος ὁ Ζορρό εἶναι ἕνας παράνομος καὶ ἕνας κοινὸς δολοφόνος;

— Γιατί έσείς ό ίδιος τώ είπατε, σετιόρ!

— Έγώ!... Τί δαίμονα είπα πάλι έγώ; Μπάς και τρελλάθηκες ή πάς νά τρελλάνης έσένα; Έγώ είπα μόνο πώς ό Ζορρό είναι φονιάς και έκτός νόμου και πώς πρέπει νά παραδοθή στην άστυνομία —δηλαδή σ' έμένα πάλι!

— Δέν είπατε μόνο αυτό, σετιόρ!

Ό Περέθ κάνει ύπομονή που δέν ξανόκαινε ποτέ άλλοτε στη ζωή του και αυτό του λάχιστον είναι προς τιμήν του.

— Και τί άλλο είπα λοιπόν; ρωτάει με καταπληκτικά μελιστάλακτο ύφος.

— Είπατε και γιατί ό σετιόρ Ζορρό είναι δολοφόνος!

— Μπά; Δηλαδή τί είπα;

Ό Περέθ κοντά στα άλλα έχει μπή και σε πραγματική περιέργεια που θέλει νά καταλήξη εκείνος ό άνθρωπος, τόν όποϊον άκούνε όλοι οί χωριάτες ένα γύρο όπως έχουν μαζευτή και όλοι οί άντρες του άστυνομικού άποσπάσματος του Περέθ.

— Είπατε, σετιόρ, πώς ό σετιόρ Ζορρό είναι παράνομος, έπειδή σκότωσε τους ληστες χωρίς νάχη δικαίωμα!

— Μωρέ μπράβο! Έσϋ είσαι σπουδαίος! Άνθρωπος με μυαλό! Μάντρε ντέλ Ντίο! Αυτό άκριβώς είπα! Λοιπόν;

— Λοιπόν, σετιόρ, είπατε πώς σύμφωνα με τους νόμους ό σετιόρ Ζορρό έπρεπε νά αφήση τους ληστες νά μάς ληστέψουν και νά μάς σκοτώ-

σουν, για νά τους πιάσετε μετά έσείς, που είσαιστε έξουσιοδοτημένος γι' αυτό!

Ό Περέθ θαυμάζει πάλι:

— Μωρέ κι' έγώ που έλεγα πώς είσαιστε όλοι άγράμματοι σ' έτούτο τώ μέρος! Λοιπόν;

— Λοιπόν, σετιόρ, άφού έπρεπε νά μάς είχαν σκοτώσει οί ληστες σύμφωνα με τους Νόμους, αυτό θά πη πώς είναι παράνομο που ζούμε και πώς τώ σωστό και τώ ταχτικό είναι νά μαστε σκοτωμένοι άπό τους ληστες! Άφού όμως...νομίμως έχουμε πεθάνει πώς θά σου πούμε, σετιόρ, που πήγε ό σετιόρ Ζορρό;

Ό Περέθ έχει μείνει με τώ στόμα όλάνοιχτο και τά μάτια του καρφωμένα χαζά μέσα στα μάτια εκείνου του τετραπέρατου αλλά και τολμηρού συγχρόνως χωριάτη, γιατί τώ χρώμα του Περέθ άρχίζει σιγά - σιγά νά μεταβάλλεται προς τώ σκούρο κόκκινο...

— Λοιπόν, δίμετε άσυλο σ' αυτόν τόν ληστή, έ; σκούζει μανιασμένος. Πολύ καλά! Άν δέν σάς κραμάσω όλους μιá μέρα στην πλατεία του χωριού, νά μη με λένε Περέθ! Και άν νομίζετε πώς με τώ νά μη μου λέτε που πήγε, θά μου γλυτώση, είσαιστε πολύ γελασμένοι! Έγώ ξέρω που πήγε και δέν έχω καν άνάγκη τίς πληροφορίες σας! Άν σάς ρώτησα τόκανα μόνο για νά δώ άν είσαιστε νομιμόφρονες ή όχι!

Και μ' αυτά τά τελευταία

λόγια ο Περέθ, διατάζει τους μισούς από τους άντρες του να πάρουν τους αίχμαλώτους και να γυρίσουν στο "Ειλ Χόκλο με το έλικόπτερο, το οποίο θα ξανάρθη μετά για να τους πάρη από τη ζούγκλα, που πρόκειται να μπουνε πάλι για να ψάξουνε να βρούνε τον πανταχού παρόντα, σενιόρ Ζορρό!...

Ο ίδιος επικεφαλής του δευτέρου τμήματος των ανδρών του, ξεκινάει με βήματα χυμώδη προς τη ζούγκλα, όπου ελπίζει να μην έχει καταφέρει να απομακρυνθῆ ἀκόμα ἀρκετά ο φοβερός «πυροκέφαλος» του, ο σενιόρ Ζορρό.

Μὰ μόλις φτάνουν στα ένδότερα του άδιαπέραστου, πράσινου βασιλείου, άναγκά ζεται να στείλη τους άνδρες του χωριστά.

Μόνο αν σκορπίσουν όλοι μες στη ζούγκλα, είναι δυνατόν να βρουν τα ίχνη του μασκοφόρου Έκδικητή.

Παίρνουν διαταγή, ο πρώτος που θα ιδή τον σενιόρ Ζορρό, να πυροβολήση ή επάνω του ή έστω και στον άέρα, για να είδοποιήση και τους άλλους σε ποιο μέρος βρίσκεται...

Ο Περέθ πηγαίνει κι' εκείνος σε μια ώρισμένη κατεύθυνσι, κρατώντας το πιστόλι

Ο Περέθ καταλαβαίνει να... γίνεται άεροπλάνο!

του στο χέρι, γιατί δεν έμπιστεύεται στα χέρια του μονάχα, προκειμένου να αντιμετωπίσει έναν αντίπαλο σαν αυτόν που ψάχνει να βρή μέσα στη φοβερή ζούγκλα.

Ψάχνει με το μάτι όλογυρα και με το χέρι παραμερίζει τους θάμνους που βρίσκει στο διάβα του, για να κυττάζει μήπως κρύβεται κανείς από εκεί πίσω...

Και πάει και πάει και περνάει ώρα — κανείς δεν ενδιαφέρεται να μάθη ακριβώς πόση.

Το γεγονός είναι πως εκεί που ψάχνει να βρή τον άσπυρο έχθρό του, τον Ζορρό της ζούγκλας, κάνει έτσι και βρίσκεται αντιμέτωπος με μια κοπέλλα που έρχεται μέσ' από τη ζούγκλα απ' την αντίθετη ακριβώς μεριά μ' αυτόν, φορώντας ένα μαγιό από δέρμα τζάγκουαρ και ένα πυκνό βέλο που κρύβει το πρόσωπό της.

Είναι δηλαδή, όπως δεν θα μείνε κανείς που να μην το καταλάβει, ή θρυλική κόρη της Ζούγκλας, ή Νάγια με το Βέλο!

Ο Περέθ δεν χάνει καιρό.

Τα μάτια του γυαλίζουν άγρια και θριαμβευτικά μαζί.

Το πιστόλι του κατευθύνεται προς το στήθος της νέας, την ώρα που εκείνη καθώς τον βλέπει άξαφνα μπροστά της, αφήνει να της ξεφύγει μια μικρή και υπόκωφη κραυγή τρόμου και κάνει να το βάλει στα πόδια.

‘Η Νάγια κοκκαλώνει.

‘Η κοπέλλα ξέρει θαυμάσια τη σκοπευτική δεινότητα του πατέρα της και πως έκτος αυτού είναι και ταχύτατος, παρά το μεγάλο του πάχος που θα έπρεπε κανονικά να τον κάνει δυσκίνητο.

— Καλώς τηνε!, φωνάζει ο Περέθ. Μικρούλα μου, αυτή τη φορά δεν μου γλυτώνεις! Σ' έπιασα, έσένα που σ' άρρέσει να χώνης την ουρίτσα σου εκεί πέρα που δεν σε σπέρνουνε!... Έσένα που έχεις γίνει κατ' επανάληψιν αιτία να μου ξεφύγει από τα χέρια μου αυτός ο Ζορρό της Ζούγκλας!...

Γελάει χοντρά και συνεχίζει:

— Έδώ που τα λέμε είμαι λιγάκι τυχερός τον τελευταίο καιρό!... Σε κάθε μου έξοδο που βγαίνω να πιάσω αυτόν τον καταρραμένο, δεν τον πιάνω βέβαια, πιάνω όμως κάτι καλά κουμάσια! Την πρώτη φορά τον Κουκαράτσα, τώρα την περίφημη Νάγια με το βέλο!... Σιγά - σιγά να καθαρίσει αυτή ή βρωμοζούγκλα! Μπρός!... Έν όνόματι του Νόμου, κυρά μου, βγάλε τον... φερετζέ!...

‘Ο Ζορρό
κι' οί ληστές

Π Ρ Ι Ν προχωρήσουμε όμως παρακάτω, είμαστε υποχρεωμένοι να δούμε πως βρέθηκε στη ζούγκλα ο θρυλικός μασκοφόρος Έκδικη-

ΟΙ διακοπές του καλοκαιριού συνεχίζονται!

Όσοι θέλετε να περάσετε το καλοκαίρι σας ευχάριστα, επισκεφθήτε το βιβλιοπωλείο του «Μικρού Ήρωος», Λέκκα 22, εντός της Στοάς,

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

Θα βρῆτε εκεί ΟΛΑ τὰ βιβλία για παιδιά και για νέους, που έχουν έκδοθῆ στην Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς ἐκδοτικούς οἴκους:

- Μυθιστορήματα.
- Ἐγκυκλοπαιδικὰ βιβλία.
- Ἱστορικά ἀναγνώσματα.
- Εἰκονογραφημένα.
- Ὀμαδικὰ παιχνίδια για τὸ βουνὸ καὶ τὴ θάλασσα.

Για κάθε ἡλικία καὶ κάθε γούστο καὶ ΣΕ ΧΑΜΗΛΕΣ ΤΙΜΕΣ.

Κάθε ἐπισκέπτης που θὰ ἀγοράζη βιβλία ἀξίας ἄνω τῶν 10 δραχμῶν, θὰ παίρνη καὶ ἓνα

ΔΩΡΟ

Για κάθε 10 δραχμῶν που θὰ πληρώνη για νὰ ἀγοράση βιβλία θὰ παίρνη ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ ἓνα τεύχος Μ. Ήρωος (ἢ τῶν ἄλλων ἐκδόσεών μας: Μικρὸς Ταρζάν, Γκρέκο, Ζορρό τῆς Ζούγκλας, Κάλ κλπ.) τῆς ἀρεσκείας του! Μὴν παραλείψετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ βιβλιοπωλείο

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

ΛΕΚΚΑ 22, ἐντός τῆς στοάς

τής, που άλλοι ξέρουμε, όπως τὸ ἤξερε καὶ ὁ δύστηχος ὁ σε-νιὸρ Περέθ, ὅτι τὸ πρωτὶ τῆς ἴδιας μέρας βρισκόταν ἓνα τρομερὸ ἰνδιάνικο βέλος καρ-φωμένο μὲς στὴ μέση τοῦ στῆθους του.

Λοιπὸν πέρα στὸ κτῆμα τοῦ Δὸν Ντελόρο, στὴν Ἀθι-έντα ντέλ Σόλ, δὲν εἶχε κα-λὰ - καλὰ φύγει ὁ ἀπελπι-σμένος καὶ καταντροπιασμέ-νος σενιὸρ Περέθ, μετὰ τῆ νίλα που ἔπαθε μπαίνοντας διὰ τῆς βίας στὸ δωμάτιο τοῦ Δὸν Πάμπλο καὶ βρίσκοντας ἐκεῖ αὐτὸν τὸν τελευταῖο, χω-ρίς καμμιά γρατζουνιὰ στὸ στῆθος του...

Καλπασμὸς ἀλόγου ἀκού-στηκε νᾶρχεται ἀπὸ μακρυὰ, ἐνῶ ὁ Ἔλ Ρέϋ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχημένη ἀντικατά-στασι τοῦ Δὸν Πάμπλο που ἔκανε, ἐτοιμαζόταν νὰ πάρη πάλι τὸν δρόμο γιὰ τὴ ζούγ-κλα, ξεβάφοντας τὰ μαλλιὰ του.

Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, ἓ-νας καβαλλάρης, ξεθεωμένος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ τὸν τρόμο, ἔπε-φτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Δὸν Ντελόρο.

Εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χωριὸ ἐκεῖνο που λεηλατοῦσαν οἱ ληστὲς καὶ ξέροντας ὅτι ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο ἦταν ἓνας φιλεύσπλαχνος ἄνθρω-πος που βοηθοῦσε τοὺς δυ-στυχιισμένους καὶ καθὼς ἡ Ἀ-θιέντα ντέλ Σόλ ἦταν πολὺ πιὸ κοντὰ στὸν δρόμο του ἀ-πὸ τὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ τοῦ Ἔλ Χόκλο, ἔτρεξε νὰ πα-

ρακαλέση νὰ στείλουν γρήγο-ρα βοήθεια...

Ὁ καβαλλάρης αὐτὸς ἔφυ-γε ἀπογοητευμένος, σὰν τοῦ εἶπαν πὼς ὁ Δὸν Ντελόρο εἶ-ναι βαριὰ ἄρρωστος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτα.

Ἐστειλαν ὅμως ἓναν ἄλ-λον καβαλλάρη στὴν ἀστυνο-μία.

Ταυτόχρονα σχεδόν, ἀπὸ τὸν μυστικὸ διάδρομο που ὁ-δηγοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν Κάζα ντές Ὁμπρες, ξεκινοῦσε ὁ σενιὸρ Ζορρό...

Ὁ σενιὸρ Ζορρό που δὲν ἦταν ὅμως ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο!

Κάτω ἀπὸ τὴν ὀλόχρυση μάσκα τῶν Ἰνκας αὐτὴ τῆ φορά, κρυβόταν ὁ γιγαντό-σωμος βασιλιάς τῆς ζούγ-κλας ὁ Ἔλ Ρέϋ ἢ Κάρλος Ντελόρο!

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια εἶχαν ἔρθει πολὺ εὐνοϊκὰ στὸν Δὸν Πάμπλο, γιὰ νὰ κατορθώ-ση νὰ κάνη πολὺ στενότερες τὶς σχέσεις του μὲ τὸν ἀδερ-φό του, που ἦταν ἀκόμα σα-στισιμένος ἀπὸ τὴν καταπλη-κτικὴ περίπτωσι τῆς μοίρας του καὶ ἔξακολουθοῦσε νὰ μὴν μπορῆ εὐκολὰ νὰ συνα-ναστραφῆ ἀνθρώπους, ἀφοῦ εἶχε περάσει ὀλόκληρη τὴ ζωή του μέσα στὴ ζούγκλα καὶ ἀνάμεσα στὰ θηρία καὶ τοὺς ἰνδιάνους ληστὲς.

Τὸν παρακάλεσε νὰ πάη αὐτὸς ὡς Ζορρό, νὰ ἐπιβάλ-λη τὴν τάξι καὶ νὰ σκορπίση τοὺς παλιανθρώπους που λή-στευαν τοὺς χωριάτες.

Ὁ Δὸν Πάμπλο εἶχε πεί-

ραν τῆς ἀξίας τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ δὲν εἶχε καμμιά ἀμφιβολία πὼς θὰ μπορούσε κι' ἐκεῖνος νὰ τὰ καταφέρῃ ἄλλο τόσο καλά ὅσο κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος.

οῦ εἶπε λοιπὸν γιὰ νὰ τὸν πείσῃ τελικά, ὅτι ἂν σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι δὲν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ὁ σε-νιὸρ Ζορρό νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κακούργους, οἱ ἀγαθοὶ χωριάτες δὲν θὰ τὸ ξεχνοῦσαν.

Ο μασκοφόρος Ἐκδικητῆς θὰ ἔχανε τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τους ποὺ εἶχε ὡς τώρα...

Ο Ἔλ Ρέϋ δέχτηκε χωρὶς δυσκολία τὸν ρόλο του...

Κι' ἐκεῖνος ὁ ἴδιος ἂν ἄκουγε ὅτι λήστευαν φτωχοὺς ἐργάτες, θάτρεχε ἀσφαλῶς νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ληστὲς κι' ἔτσι, τώρα ἡ μόνη διαφορά θὰ ἦταν πὼς τὴ δόξα του ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡρωϊκὴ πράξι, θὰ τὴν ἔπαιρνε ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, μαζὶ μὲ τόσες καὶ τόσες ἄλλες...

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου, δὲν πέρασε ἀπὸ τὴν Κάζα ντὲς Ὀμπρες, νὰ πάρῃ τὸ ἐλικόπτερο καὶ τὸν Πάντσο Γίγαντα.

Δὲν εἶχε καμμιά ἀνάγκη ἀπὸ τὴν βοήθειά του, ἂν καὶ ὁ Δὸν Πάμπλο τοῦ εἶπε πὼς μπορούσε ἄφοβα νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ τὰ δυὸ —μὲ πιλότο φυσικὰ τὸν Πάντσο, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν θάξερε νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ὑπέροχο Μαῦρο Πουλί.

Σ ἄλλου τὸ χωριὸ στὸ ὁποῖο εἶχαν ἐπιτεθῆ οἱ ληστὲς

δὲν ἦταν καθάλου μακρυά.

Ο Ἔλ Ρέϋ μὲ τὴν χρυσὴ προσωπίδα τοῦ Ζορρό τῆς ζούγκλας, πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἔρημους ἀγρούς, τρέχοντας γρηγορώτερα κι' ἀπὸ ζαιρκάδι καὶ ὅπως ἦδη ξέρει ὁ ἀναγνώστης, ἔφτασε ἐγκαίρως στὸ μέρος ποὺ ἔπρεπε...

Πὼς ἡ Νάγια δὲν ἔγινε... Ροζίτα

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς πάνεμορφης Ροζίτας, τῆς κόρης τοῦ χοντρο - Περέθ, εἶναι γνωστὴ:

Ἡ κοπέλλα μὲ τὰ ὑπέροχα μαῦρα μάτια —ποὺ ἂν τὸ μάθαινε ὁ πατέρας τῆς ἀσφαλῶς θὰ πάθαινε συγκοπή— εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὴ θρυλικὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, τὴν Κόρη τῆς Ζούγκλας.

Κι' ὅλοι ξέρουν ἀκόμα πὼς ἡ Νάγια ξεκίνησε τάχα γιὰ νὰ πάῃ στή... θεία τῆς τὴν Καρμελίτα.

Πὼς στὰ μισὰ τοῦ δρόμου βγήκε ἀπὸ τὸ τραῖνο καὶ χώθηκε στὴ ζούγκλα, γιὰ νὰ βρῇ τὸν σενιὸρ Ζορρό καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι διατρέχει φοβερὸν κίνδυνο ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ πατέρα τῆς...

Ὅλα ὅσα ἔγιναν παρακάτω κι' αὐτὰ εἶναι γνωστά.

Δὲν μένει, παρὰ νὰ δοῦμὲ τὴ ἔγινε καὶ ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, καθὼς χώρισε ἀπὸ τὸν Ζορρό καὶ τὸν Ἔλ Ρέϋ, ἔξω ἀπὸ τὴν Κάζα ντὲς Ὀμπρες:

Ξακίνησε όλοταχώς για να πάρη τόν δρόμο τού γυρισμού.

Σκοπός της ήταν να ξαναπάρη τὸ τραίνο καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι της ὡς τὸ κτήμα τῆς θείας της καὶ ἐκεῖ πέρα πιά νὰ περάσῃ μερικὲς μέρες σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα, ὥσπου νὰ τὴν ἐπιθυμοῦσε ὁ πατέρας της καὶ νὰ τῆς ἔστειλε μήνυμα νὰ γυρίσῃ κοντά του ἢ νὰ πῆγαινε ἐκεῖνος ὁ ἴδιος νὰ τὴν πάρη.

Ἐπρεπε, φυσικά, νὰ φτάσῃ τώρα στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε κρύψει τὰ ρούχα της καὶ ὅταν θὰ τὰ φοροῦσε, τότε θὰ πῆγαινε νὰ πάρη καὶ τὸ τραίνο.

Φτάνοντας ὅμως σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἶδε ὅτι... τὰ ρούχα της εἶχαν γίνει ἄφαντα!

Τί εἶχαν γίνει;

Τὰ εἶχε βρῆ κανένας καὶ τὰ πήρε;

Τὴν εἶχαν παρακιουθήσει καὶ τῆς τὰ ἔκλεψαν ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὰ παραδώσουν στὸν πατέρα της τὸν Περὲθ, ὅποτε ἦταν ὀριστικὰ χαμένη.

Τίποτα δὲν μπορούσε νὰ εἶναι βέβαιο!...

Ἡ Νάγια, τρελλή ἀπὸ ἀπελπισία, ἔψαξε καὶ ξανάψαξε ὀλόγυρα ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ παραμικρό.

Καὶ τὸ μόνο τὸ ὁποῖο ἤξερε καλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα, ἦταν πὼς δὲν γινόταν μὲ κανέναν τρόπο νὰ ξαναγίνη ἡ Ροζίτα —τουλάχιστον— γιὰ τὴν ὥρα, ὅσο δὲν εἶχε τὸ φόρεμά της!

Μὴν ἔχοντας λοιπὸν τί κα-

λύτερο νὰ κάνῃ, ἀναγκάστηκε νὰ ξαναγυρίσῃ ἀπὸ κείνου ἦρθε:

Στὴ ζούγκλα!

Δὲν ἤξερε ποῦ πῆγαινε καὶ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ σκεφθῆ ἓναν τρόπο γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο ποὺ βρισκόταν.

Ἐπίσης ὁ Ζορρὸ ἦταν βαρειὰ τραυματισμένος καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔρθῃ σὲ βοήθειά της, διαφορετικὰ ἤξερε τὸν τρόπο νὰ τὸν καλοῦσε νὰρθῇ καὶ κείνος στὴ ζούγκλα νὰ τὴν βρῆ...

Ἐτσι λοιπὸν ὅπως γύριζε ἄσκοπα μὴν ξέροντας τί νὰ κάνῃ καὶ ἐνῶ ἡ ἀπελπισία της ὄλο καὶ μεγάλωνε, εἶχε καὶ τὴν... ἐξαιρετικὴ τύχη ἀπὸ πάνω, νὰ πέσῃ καὶ μὲς στὰ χέρια τοῦ πατέρα της, τοῦ χοντρο - Περὲθ, ὁ ὁποῖος ἔκανε μεγάλες χαρὲς ποὺ τὴν εἶδε καὶ τὴν διέταξε νὰ βγάλῃ τὸ βέλο της ποὺ τὸ ἀποκάλεσε... φερετζέ!

Τὸ... Ζίου — Ζίτσου

ΚΑΙ τώρα ποὺ τὰ πράγματα μπήκανε ὅπωςδήποτε σὲ τάξι, ἄς δοῦμε τί ἀπογίνεται μὲ τὸν Περὲθ καὶ τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, ποὺ βρίσκονται ἀντίπαλοι, ὀλομόναχοι μὲς στὴν παρθένα ζούγκλα, ἀφοῦ ὁ χοντρο - ἀστυναμικὸς ἔχει σκορπίσει τοὺς ἄντρες τοῦ ἀπροσπάσματος του γιὰ νὰ βροῦν τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητή.

Ἡ νέα ποῦ ὡς αὐτὴ τὴ

στιγμή ήταν μαρμαρωμένη από την έκπληξί της και από τη φρίκη που ένοιωσε βλέποντας άξαφνα μπρός της τον τρομερό πατέρα της, να την σημαδεύει με το πιστόλι του, ξαφνικά φαίνεται να συνέρχεται και του χαμογελάει κάτω από το φερετζέ της.

Του λέει με αλλαγμένη φυσικά τη φωνή της:

— Γιατί θέλετε να βγάλω τον «φερετζέ», σενιόρ; Δεν φοβάσαστε μήπως αυτό σας απαιγοητεύσει; Ίσως να είμαι... πολύ άσχημη;

‘Ο Περέθ καγχάζει άγρια:

— Ναί! Κι’ είχα μιὰ σκασίλα! Ήθελα να δώ αν θα σου πηγαίνει μιὰ θηλιά στο λαιμό και νασαι κοεμασιμένη με τη γλώσσα έξω!

‘Η Νάγια γελάει δυνατώτερα.

— Έλάτε, σενιόρ!, του λέει εύθυμα. Δεν είστε τόσο κακός που θέλετε να δείξετε! Για να με κρεμάσουν πρέπει ναχω κάνει σοβαρά έγκλήματα!

— Έ! Κι’ αυτά που έχεις κάνει έσύ, κυρά μου, τί έγκλήματα είναι;... Πλακατζίδικα; Δεν τα παρατάς αυτά;

— Και δεν φοβάστε, σενιόρ, του λέει, μήπως πάθετε και τώρα το ίδιο, που κάθεστε και περιμένετε να βγάει και δεν τον τραβάτε με το ί-

διο σας το χέρι;

Του Περέθ τα μάτια άστράφτουν.

— Μωρέ καλά λές!, γριλλίζει. Θάναι και... συμβολικό. ‘Ο Νάμος ξεσκεπάζει το Έγκλημα! Κρίμα να μην ήταν έδω έπέρα οί φωτορεπόρτερς να μου τραθήξουν καμμιά δυο φάσεις!...

Και λέγοντας αυτά άπλώνει το χέρι του και τα χοντρά του δάχτυλα που μοιάζουν σαν λουκάνικα, άγγίζουν τον φερετζέ.

Τότε ακριβώς ο Περέθ άφήνει μιὰ κραυγή τρόμου.

Νοιώθη έναν φοβερό πόνο και καταλαβαίνει να γίνεται αεροπλάνο!

‘Η Νάγια του έχει άρπάξει άστραπιαία το χέρι και μ’ ένα υπέροχο ζίου - ζίτσου τον έχει ξεφορτωθή!

Ύστερα ρίχνεται τρέχοντας με όλη την δύναμι των ποδιών της, μέσα στη ζούγκλα.

‘Αλλά ο Περέθ δεν πρόκειται να μείνει για πολύ στη γη που σωριάζεται βλαστημώντας και ούρλιάζοντας άγρια για να μαζευτούν και οί άντρες του που βρίσκονται γύρω...

‘Η θάσις της Νάγιας έξακολουθεί να είναι πάρα πολύ δύσκολη.

λω μόνη μου τον... φερετζέ

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

‘Αποκλειστικότης: Γεν. Έκδοτικάι Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άρ. τεύχους 16 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Μιά όνειρώδης περιπέτεια, γεμάτη από τὰ πιό άπρό-
οπτα έπεισόδια, τήν πιό καταρρακτώδη δράσι, τήν με-
γαλύτερη άγωνία και τήν πιό συνταρακτική... πλάκα!!

ΘΑΝΑΤΟΣ ΓΙΑ... ΔΥΟ:

Μήν τὸ χάση κανείς!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

